

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 'Οδός Προαστίου, αρ. 10

Αι συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις 'Αθήνας δια γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσού κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

'Εμμ. Γονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ιστορικόν μυθιστόρημα, μετα εικόνων, μετάφρ Τσινγ.— Βασβολόδ Κρεστίβοσκη ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Αγγ. Γ. Κωνσταντινίδου.— Σαβιέ δέ-Μοντεπέν: Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παν. Παυλ. — Antony Jully: ΠΙΕΤΡΟΣ Ο ΡΙΤΑΝΟΣ, 'Ισπανική παράδοσις, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

'Εν 'Αθήναις φρ. 8, ταίς επαρχίαις 8,50
έν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

'Εν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

'Ιστορικόν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

'Ο Διδιέ δὲν εἶχε προφέρει λέξιν ἠκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς καρδίας τὴν νεαρὰν κόρην, ἣν δύο θωρακοφόροι, ὁ Γουλὰρ καὶ ὁ Φοσέ, εἶχον ἀποσπᾶσαι ἀπὸ τῶν βραχιόνων του. Δὲν ἤκουεν οὐδὲ τὰς ἀγρίας διαταγὰς τοῦ δ'Οπέδ, οὐδὲ τὰς βαναύσους ἀστειότητάς τῶν στρατιωτῶν· καίτοι δὲ παλαίων κατὰ τεσσάρων τοξοτῶν, οὓς ὁ λοχαγὸς 'Ιωνᾶς εἶχε διατάξει νὰ κρατῶσιν αὐτόν, δὲν ἐσκέπτετο τὸν ἴδιον αὐτοῦ κίνδυνον. ἀλλ' ἐπόθει νὰ πλησιάσῃ τὴν Κλοτιλδὴν καὶ ν' ἀποθάνῃ μετ' αὐτῆς ἀφοῦ ἠδυνάτει νὰ τὴν σώσῃ.

'Αλλ' ὅτε εἶδε τὴν δυστυχεῖ νεάνιδα ἀπωθοῦσαν μετὰ κινήσεως αἰδοῦς τὸν βάρβαρον Φοσέ, ὅστις διέσχισε τὴν καλύπτουσαν αὐτὴν ἐσθῆτα, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τελευταίαν κραυγὴν ἀγανακτήσεως καὶ λύπης. Ἀπεσπᾶσθη ἀποτόμως τῶν χειρῶν τῶν φυλάκων αὐτοῦ, ὤρμησεν ἐπὶ τοῦ Φοσέ, ἤρπασε τὸ ξίφος του καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ γονυπετήσῃ ἐνώπιον τῆς νεαρᾶς Οὐγονότιδος, λέγων διὰ τρεμούσης φωνῆς :

— Ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὴν κόρην ταύτην ἢ σὲ φονεύω.

'Ὁ βαρόνος δ'Οπέδ, μετ' ἐκπλήξεως βλέπων τὴν ἀπίστευτον τόλμην τοῦ νεανίου, ὤργισθη καὶ ἐκραύχασε :

— Πληρώσατε τὰ τυφέκια καὶ φονεύσατε τὸν προδότην !

Οἱ τοξόται ἠτοιμάζοντο νὰ ὑπακούσωσιν, ἤδη δὲ ὁ Γουλὰρ ἐσκόπευε ψυχρῶς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου δὲ Μονσενύ, ἐνῶ ἡ Κλοτιλδὴ ἐδέετο πρὸς τὸν Θεόν, ὅτε ἡ φωνὴ τοῦ ἀγνώστου τοξότου ἠκούσθη ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου :

— Μὴ πυροβολήσετε ! σὰς τὸ ἀπαγορεύω !

'Ὁ βαρόνος δ'Οπέδ ἐνόμισεν ὅτι ὄνειρεύεται. Εἶχε τὴν ἀνωτάτην διοίκησιν τῶν κατὰ τῶν αἰρετικῶν σταλέντων στρατευμάτων. Οἱ ἰσχυροὶ ἀρχηγοὶ 'Ιωνᾶς καὶ Παυλῖνος δὲ λὰ Γάρδ ὤρειλον αὐτῷ ὑπακοὴν καὶ εἰς ἀπλοῦς τοξότης ἐτόλμα νὰ δώσῃ διαταγὴν ἐναντίον τῆς ἰδικῆς του ;

— Ἄς συλλαβῶσιν αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον ! εἶπεν ἐπὶ τέλους καὶ ἄς τὸν δέσωσι μετὰ τοῦ 'Εφραίμ Λεβιάν· θ' ἀποθάνωσιν ὁμοῦ.

'Ὁ τοξότης δὲν εἶχε προχωρήσει, εἶχεν ὁμως καταβιάσει τὸν προμετώπιον τῆς περικεφαλαίας του· δύο ἐκ τῶν συντρόφων αὐτοῦ ἠτέλησαν νὰ τὸν σύρωσιν, ἀλλὰ τοὺς ἔρριψε χαμαί.

'Επλησίασεν εἴτα τὸν πρόεδρον, ὅστις φοβηθεὶς εἶχεν ὀπισθοδρομήσει.

— Ἔχω στιβερὰν τὴν χεῖρα, ἂν ἔχω τὴν ψυχὴν τουρεράν, κύριε βαρόνε, εἶπε διὰ προσπεποιημένης φωνῆς· εἶμαι δὲ πρὸς τοῦτοις καλὸς καθολικός, καλλίτερος ὑμῶν, τολμᾶ νὰ εἴπω.

— Ψεῦδεςσι ! εἶπεν ὁ πρόεδρος, εἶσαι κατάσκοπος ἢ ὀπαδὸς τοῦ στρατάρχου. Συλλαβετέ τον, λοχαγέ 'Ιωνᾶ. Ἐμπρός, στρατιῶταί μου ! τί ! θὰ τὸν φοβηθῆτε ;

Οἱ στρατιῶται ἠτοιμάζοντο νὰ ἐφορμήσωσι κατὰ τοῦ ἀγνώστου τοξότου, ὅτε οὗτος, ρίπτων πρὸς τὰ ὀπίσω τὸν καλύπτοντα τὴν πανοπλίαν του μανδύαν καὶ ἀφαιρῶν τὴν περικεφαλαίαν, εἶπεν ὑπερηφάνως μειδιῶν :

— Μὰ τὴν πίστιν μου ! ἂν δὲν ἀπεκάλυπτα τὸ πρόσωπόν μου, ὁ βαρόνος δ'Οπέδ θὰ μὲ ἔκαμνε νὰ διέλθω ἐν κακὸν τέταρτον ὥρα.

'Ὁ πρόεδρος κατέστη πελιδνὸς καὶ ἐψιθύρισε μετ' ἄγωνίας :

— Ὁ βασιλεὺς.

'Επευφημίαι ἀντήχησαν εἰς τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν, οἱ δὲ προγεγραμμένοι ἀνεκραύχασαν μετ' ἐκείνων :

— Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογήσῃ τὸν βασιλέα ! Ζήτω ὁ Φραγκίσκος !

'Ὁ ψευδὴς τοξότης ὑπέλαθεν ἀτενίζων αὐστηρῶς τὸν βαρόνον δ'Οπέδ :

— Κύριε 'Ιωάννη Μενιέ, τὰ πάντα εἶδον καὶ ἤκουσα. Πολὺ κακὸν ἔργον ἐπιτάσσεται εἰς τοὺς τοξότας μου. Κατεχράσθητε τῆς ἐξουσίας, τὴν ὁποίαν σὰς ἐνεπιστεύθη. Μοὶ εἶπατε ὅτι οἱ Βωδοῖνοι καὶ οἱ Οὐγονόται τῶν ἐπαρχιῶν σὰς εἶχον συνδεθῆ μετὰ τῶν 'Ελβετῶν καὶ τῶν προγεγραμμένων Γερμανῶν· μοὶ εἶπατε ὅτι ἤρνούντο νὰ πληρώσωσι τοὺς φόρους καὶ νὰ ὑποταχθῶσι τῇ βασιλικῇ ἐξουσίᾳ. Πάντα ταῦτα εἶναι ψεῦδη· αὐτοὶ εἶναι πιστοὶ ὑπήκοοι. Ὅσον δι' ὑμᾶς, ὅστις εἴσθε ὁ δικαστὴς τῶν δυστυχῶν τούτων, θὰ δικασθῆτε παρ' ἐμοῦ.

Στραφεὶς εἶτα πρὸς τοὺς προγεγραμμένους :

— Ὁ βασιλεὺς, προσέθηκεν, εἶναι ὁ πρῶτος δικαιοδότης τοῦ βασιλείου. Τοῦ λοιποῦ αὐτὸς θὰ δικαζῇ. Ἄς λύσωσι τοὺς καταδικασθέντας.

'Ὁ 'Εφραίμ προσῆλθεν, ἠσπᾶσθη τὴν χεῖρα Φραγκίσκου τοῦ Α' καὶ εἶπεν αὐτῷ : — Μεγαλειότατε, τὸ αἷμα, τοῦ ὁποίου ἐφείσθητε, ἀνήκει ὕμῖν· αἱ καρδίαι αὐταὶ δὲν θὰ παύσωσι νὰ σὰς ἀγαπᾶσι !

— Λύσατε τὴν νεάνιδα ἐκείνην ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς δεικνύων τὴν Κλοτιλδὴν εἰς τὸν Γουλὰρ καὶ τὸν Φοσέ.

Οἱ δύο θωρακοφόροι προσέκλινον εὐσεβᾶστως καὶ ἔσπευσαν νὰ ὑπακούσωσιν.

'Ὁ δ'Οπέδ οὐδὲ νὰ ὀμιλήσῃ πλέον ἐτόλμα, διατελῶν ὡς κεραυνόπληκτος ἐκ τῆς ἐμφανίσεως Φραγκίσκου τοῦ Α', ἀλλ' ὁ δικαστὴς Γουερὲν ἀπετόλμησε νὰ εἴπῃ :

— Μεγαλειότατε, ἡ Οὐγονότις αὕτη εἶναι ἀξία τιμωρίας, διότι διὰ ψεύδους, δημοσίᾳ λεχθέντος, ἠνέκλυσε τὴν φυγὴν τοῦ μεγαλειότερου καὶ κινδυνωδεστέρου ὕμῶν ἐχθροῦ.

'Ὁ βασιλεὺς ἔμενεν ἀπαθής, ἐνευσε δὲ εἰς τοὺς σταματήσαντας Γουλὰρ καὶ Φοσέ νὰ σπείσωσιν· οὗτοι δὲ ἀπέκοψαν τὰ σχοινία μετὰ τὴν αὐτῶν διὰ νὰ τελειώσωσι ταχύτερον.

— Εἶπατε μίαν λέξιν, Μεγαλειότατε,

ἀνέκραζεν ὁ ἀρχηγὸς Παυλῖνος δὲ λαὸν Γάρδ καὶ θὰ καταδιώξωμεν τὸν προδότην. Εἶναι ἴσως ἔτι καιρὸς νὰ τὸν συλλαβώμεν.

Φραγκίσκος ὁ Α΄ ὑπέλαβε μειδιῶν :

— Εἶναι πολὺ ἀργά, Παυλῖνε. Ἄλλως τε εἶμαι ἐπίσης ἔνοχος πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας, ὅσον καὶ ἡ νεάνις αὐτῆ. Τὰ πάντα εἶδον καὶ ἤκουσα. Ἐγνώριζα ὅτι αὐτὴ μὰς ἤπατα καὶ οὐδὲν εἶπα. Ἀληθῶς, βρόνε δ' Ὀπέδ, εἶμαι ἀξίος νὰ μὲ δέσετε εἰς φλεγόμενον δένδρον μετὰ τῆς ὠριάς Κλοτίλδης.

Ὁ πρόεδρος ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοὺς εἰρωνικοὺς γέλωτας τῶν στρατιωτῶν.

— Ναί, ὑπέλαθεν ὁ βασιλεὺς, ἀφῆκα τὸν λιποτάκτην νὰ φύγῃ ἐπίτηδες. Ὁ Φραγκίσκος πληρώνει πάσας αὐτοῦ τὰς ὀφειλάς καὶ ὀφείλει νὰ ἦναι πάντοτε ὁ πρόεδρος εὐγενῆς τοῦ βασιλείου του.

— Ἐν τούτοις, Μεγαλειότατε, παρετήρησεν ὁ βρόνος Παυλῖνος, ἂν ὁ στρατάρχης ἐξέληθῃ τῆς Γαλλίας, θὰ ἔχωμεν πόλεμον.

Ὁ βασιλεὺς ἐγέλασε :

— Φοβεῖσθε λοιπὸν πολὺ τὸν Βουρβόνον ;

— Εἶναι μέγας ἀρχηγὸς καὶ ἐπικινδύνως χειρίζεται τὰ ὄπλα, Μεγαλειότατε !

— Λοιπὸν, μέγας ἀρχηγὸς, ἔστω, δὲν θέλω ὅμως νὰ εἴπωσι δι' ἐμὲ ὅτι τὸν ἐφοβήθη, καὶ ὅτι, διὰ ν' ἀπαλλαγῶ τοῦ ἐπιφύρου αὐτοῦ ἀντιζήλου, τῷ ἔστησα παγίδα καὶ τὸν ἐφόνευσα δι' ἐνὸς τυρεκισμοῦ. ὡς κλέπτην τῶν ὀδῶν. Ἐλα δά ! ἅπαντες οἱ εὐγενεῖς μου, ὁ λαός μου ὅλος, θὰ ἐλυπεῖτο τὸν ἀποκεφαλισθέντα στρατάρχην. Θὰ ἀμφέβηλλον καὶ δι' αὐτὸ ἔτι τὸ ἔγκλημα του. Ἄς ἀφήσωμεν αὐτὸν νὰ φύγῃ εἰς ἐχθρικὸν κράτος, γενναῖοί μου ἀρχηγοί ἄς ἀφήσωμεν αὐτὸν νὰ ἐνδύθῃ ἰσπανικὴν στολήν, νὰ ὀπλισθῇ διὰ ξένου ζήφους καὶ νὰ ὁμολογήσῃ ἑαυτὸν λιποτάκτην ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου. Ἡμέραν τινὰ θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους, κύριε Βουρβόνε, καὶ θὰ λύσωμεν τὰς διαφορὰς μας.

Ὁ ἱπποτικὸς ἐνθουσιασμός, ὅστις ἐζωπύρου τὴν μορφήν τοῦ βασιλέως, μετεδόθη εἰς πάντας τοὺς παρισταμένους καὶ γενικαὶ ἐπευφημίαι ὑπεδέχθησαν τοὺς γενναίους ἐκείνους λόγους.

Ὁ δικαστὴς Γουερὲν ἐπλησίασε τὸν Φραγκίσκον καὶ εἶπεν αὐτῷ :

— Ἐχαρίζατε τὴν ζωὴν εἰς τοὺς ἀλαζόνας τοῦτους αἰρετικούς, Μεγαλειότατε. Ὁφείλομεν ὅμως νὰ τοὺς κρατήσωμεν φυλακισμένους ἢ ν' ἀφήσωμεν αὐτοὺς νὰ περιπλανῶνται κατὰ συμμορίας, ἐπὶ τῶν ὀδῶν ; διότι δὲν ἔχουσι πλέον οὐδὲ πῦρ, οὐδὲ ἄτυλον !

Ὁ βασιλεὺς, ἀμνηχανῶν, ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, εἶδον ὅμως πάραυτα τὴν νεαρὰν Οὐγονότιδα προσκλίνουσαν ἐνώπιον αὐτοῦ.

— Ἄ ! σὲ ἐπανευρίσκω ἐπὶ τέλους, ἀγνώμων, εἶπεν, ἐνῶ ἡ μορφή του ἐγένετο ἰλαρά.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ἡ Κλοτίλδη ὠχρὰ ἀλλ' ἀποφασιστικῆ, εἰς βασιλεὺς δὲν φαίνεται ἐπιεικὴς κατὰ τὸ ἦμισυ. Δὲν ἀρκεῖ νὰ χαρίσετε τὴν ζωὴν εἰς τοὺς ἀδελφούς

μου. Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀποδώσετε αὐτοῖς τὴν ἐλευθερίαν· πρέπει νὰ πέμψετε αὐτοὺς εἰς τὰς κοιλάδας των, νὰ ἀνοικοδομήσετε τὰς οἰκίας των καὶ νὰ ἀναφυτεύσετε τὰς ἀμπέλους αὐτῶν· ἀνευ τούτου, οἱ εἰρηνικοὶ λόγοι σας καὶ ἡ συγγνώμη σας εἰς οὐδὲν ὠφελοῦσιν. Ἡ κακοδιαμονία εἶναι κακὸς σύμβουλος καὶ ὁ κύριος βρόνος δ' Ὀπέδ θὰ εὕρῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκδικηθῇ.

Ὁ Φραγκίσκος ἠτένιζε μεθ' ὕφους ἀμφιβολίας τὸν δικαστὴν Γουερὲν, τοὺς σιωπηλοὺς ἀρχηγούς καὶ τοὺς συμβούλους· ἀλλ' ὅτε εἶδε τὸν πρόεδρον ἐγέλασεν.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον διὰ τὸν κύριον Ἰωάννην Μενιέ, εἶπεν, ἀλλ' εἰς εὐγενῆς δὲν δύναται ν' ἀντιστη εἰς τὰς παρακλήσεις τόσον ὠριάς κόρης. Οἱ αἰρετικοὶ οὗτοι θὰ ἐπανελέθωσιν εἰς τὰς κοιλάδας των καὶ θὰ εὐλογῶσι τὸ ὄνομά σου.

— Ὡ ! εἰσθε καλὸς καὶ γενναῖος, Μεγαλειότατε.

— Θέτω ἐν τούτοις ἓνα ὄρον, Κλοτίλδη, ἐξηκολούθησε, λαμβάνων τὴν χεῖρά της.

Ἡ νεάνις καὶ ὁ Διδιὲ ὠχρίασαν καὶ ἀντήλλαξαν βλέμμα ἀγωνίας, διότι προησθάνθησαν φοβερὰν ἀπειλὴν εἰς τοὺς γλυκεῖς ἐκείνους λόγους Φραγκίσκου τοῦ Α΄.

Ἐκυψεν εἰς τὸ οὖς τῆς Κλοτίλδης καὶ προσέθηκεν :

— Θὰ σὲ κρατήσω ὡς ὄμηρον, ὠριά μου, καὶ θὰ σοὶ δώσω ὡς φύλακα τὸν κύριον δὲ Μονσενῦ.

ΙΓ'

Ὁ κόμης Αὐρηλιανός.

Δύο ἡμέραι εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς ἀπελευθέρωσης τῶν Βωδοῦνων καὶ τῶν Οὐγονότων. Ὁ κύριος δὲ Μονσενῦ ἐπεφορτίσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως νὰ φυλάττῃ τὴν Κλοτίλδην· εἶχεν ὠδηγήσει αὐτὴν εἰς μικρὸν ἐξοχικὸν οἰκίσκον, ὅστις ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς τὴν τροπὴν τῆς κυρίας Ἀρτέμιδος, θέλων ν' ἀπαλλάξῃ αὐτὴν τῶν ἐχθρικῶν γλωσσῶν τῶν ἀνθρώπων τῆς αὐτῆς.

Ἡ κατοικία αὕτη ἐκρύπτετο ὀπισθεν ἰτεῶν, ἐν τῷ μέσῳ μικρᾶς νήσου, ἥτις ὠμοιάζε πρὸς μεγάλην λέμβον προσαρᾶσαν ἐν τῇ ἄμμῳ, ἥτις ἀπετέλει τὴν κοίτην τῆς Παλλιέτ, εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας λεύγης ἀπὸ τοῦ πύργου. Οὐδέποτε φυλακὴ ὑπῆρξε χαριεστέρα καὶ θελκτικώτερα.

Ἄν ἡ καρδία τῆς Κλοτίλδης ἔμενε τεθλιμμένη καὶ ἀπελπισ εἰς τὸν παράδεισον ἐκείνον, τοῦτο προήρχετο, διότι διὰ νεαρὰν κόρην ὡς ἐκείνη ὁ ἀληθὴς τῆς καρδίας ἥλιος εἶναι ὁ ἔρω.

Ὁ κόμης Αὐρηλιανός ἤθελε νὰ ἐκτελέσῃ αὐστηρῶς τὰς διαταγὰς τοῦ Βασιλέως, οὐτινος ἐφοβεῖτο τὴν δυσμένειαν. Ὁ κύριός του ἐγνώριζεν ἀληθῶς, ὅτι ἡ κόμησσα Ἀρτεμις ἐξένισεν ἀκουσίως τὸν ἀπειθῆ στρατάρχην, ἐφοβεῖτο δὲ μήπως ἡ δούκισσα τῆς Ἀγγουλέμης ἐπέριπτεν ἐπὶ τοῦ συζύγου τὸ παράπτωμα τῆς συζύγου.

Ἐσκέπτετο ὅτι, κεχωρισμένη τοῦ Διδιέ, ἡ Κλοτίλδη δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ μὴ θαμβωθῇ ὑπὸ τῆς αἰφνιδίως προσφερομένης αὐτῇ ἀνυψώσεως.

Ἐν τούτοις, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατῆ, ὁ Μονσενῦ διετέλει ἐν ἀμνηχανίᾳ, ἔνεκα τῆς αὐστηρᾶς στάσεως τῆς νεάνιδος· δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμιλήσῃ αὐτῇ περὶ τοῦ βασιλέως, ἀνέβαλλε δὲ ἀπὸ ὠρας εἰς ὠραν τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην συνδιαλεξίν. Ἡ σιωπὴ τῆς Κλοτίλδης προσέβαλεν αὐτὸν μέχρι τῶν μυχιῶν τῆς καρδίας, καίτοι δὲν ὠμολόγει τοῦτο.

Τὴν τρίτην ἡμέραν, περὶ τὴν δευτέραν ὠραν, ὁ Λαζαρος δὲ Σάλβη, θαλαμηπόλος τοῦ βασιλέως, μετέβη κρύφα εἰς τὴν νῆπον καὶ ἀνήγγειλε τῷ κόμητι ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἀπεφάσισε νὰ χωρισθῇ, ὡς ἐκ τύχης, τῶν συντρόφων αὐτοῦ τῆς θῆρας καὶ νὰ ζητήσῃ ἀκρόασιν παρὰ τῆς νεαρᾶς Οὐγονότιδος. Ὁ Μονσενῦ δὲν ἠδύνατο πλέον ὁ ὀπισθοδρομήσῃ· ἀπεφάσισε νὰ παρασκευάσῃ αὐτὴν διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Κλοτίλδη ἠτένιζε τὸν ὀρίζοντα, τὰ νέφη καὶ τὰ διασχίζοντα τὸν οὐρανὸν πτηνὰ ὠχρὰ καὶ μελαγχολικῆ ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν :

— Εἶναι ἐλεύθερος.

Πρὸ δύο ἡμερῶν ἔζη ἐν τῷ τρόμῳ τῆς ἀγνοίας, βασιζομένη εἰς ἐαυτήν, ἀνήσυχος ἐν τούτοις, βεβαία διὰ τὴν θέλησιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ διὰ τὴν ἰσχὺν αὐτῆς, ἐσκέπτετο δὲ ἐναγωνίως τί ἀπέγεινεν ὁ Διδιέ.

Ἀφῆκε τὸν κόμητα Αὐρηλιανὸν νὰ πλησιάσῃ αὐτὴν, χωρὶς νὰ προσέξῃ, ἀλλ' ὅτε ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν χεῖρά της, ὀπισθοδρομήσῃ μετὰ καταφρονήσεως. Ὁμοιάζε πρὸς βασιλίσσαν ὑβρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ θαλαμηπόλου της.

Ὁ Μονσενῦ ἐταράχθη. Ἄλλ' αἰφνης ἐμειδίασε καταφρονητικῶς.

— Εἶμαι ἐγώ. ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἐγὼ ὁ αὐλικός, ὁ γηράσας εἰς τὰς μηχανορραφίας, ὁ εὐνοούμενος Φραγκίσκου τοῦ Α΄, ὅστις φοβοῦμαι τὴν νεάνίδα ταύτην ! Εἶμαι παράφρων. Εἰργάσθην ἐπὶ τόσα ἔτη διὰ ν' ἀποκτήσω μεγαλεῖον καὶ θ' ἀφήσω νὰ τὸ καταρρίψῃ εἰς μίαν στιγμὴν ἡ κόρη αὐτῆ ! Ὅχι, πρέπει νὰ ὑπερτερῶσιν τὸν Βριὸν καὶ τὸν Βονιβέ, ἢ ἄλλως εἶμαι ἀξίος νὰ φέρω τὸ γελοῖον ἔμβλημα τοῦ Τριβουλέτου.

Κατέβαλε λοιπὸν ὑψίστην προσπάθειαν καὶ εἶπεν ἀποφασιστικῶς τῇ Κλοτίλδῃ :

— Δεσποινίς, μὲ μισεῖτε ὡς δεσποφυλακὰ σας καὶ ἐχθρόν σας, δὲν ἔχει οὕτως ; Ἐκείνη ἐσιώπα. Ὁ κόμης ἐξηκολούθησεν :

— Καὶ τοῦτο, διότι ἠθέλησα ν' ἀποσπάσω ἀπὸ τῆς καρδίας σας ἀνέφικτον ἔρωτα, ἐν ὄνειρον, τὸ ὅποιον παρέρχεται μοιραίως ἀφ' ἑαυτοῦ.

• Βεβαίως εἶναι γλυκὺ ν' ἀτενίζῃ τις, ἐν συνοδίᾳ προσφιλῆ, τὰ ἄστρα, ν' ἀναπνῆ ὁμοῦ τὸ ἀρωμα τῶν ἀνθέων, ν' ἀνταλλάσῃ ὄρκους καὶ δάκρυα καὶ νὰ λέγῃ : Εἴμεθα ἀμφοτέροι νέοι καὶ ὠραῖοι, ἄς ἀ-

γαπώμεθα! Μόνον, εκείνος, ὅστις ὀφείλει νὰ προστατεύῃ τὸν ἄλλον, λησμονεῖ πολλάκις ὅτι οὐδὲ περιουσίαν, οὐδ' ὑποστήριξιν ἔχει καὶ ὅτι πρέπει νὰ παλαίσῃ διὰ νὰ ζήσῃ. Ἐκείνη, ἣτις ὑπεσχέθη νὰ ἦναι πιστὴ εἰς τὸν ἔρωτά του, βλέπει μετ' οὐ πολὺ ἐξοφνιζόμενον τὸν φίλον της, καὶ ἄλλοι ἐρωτότροποι νεανίαὶ κύπτουσιν εἰς τὸ οὖς αὐτῆς. Ἐρχεται εἶτα ὁ χειμὼν μετὰ τοὺς πάγους· ἡ νεαρὰ κόρη ριγᾷ ὑπὸ θερινὸν ἐπικνωφόριον, ἡ καλλονὴ αὐτῆς μαραίνεται. . .

— Τί τημαίνει ἡ αἰνιγματώδης αὕτη γλῶσσα, κύριε κόμη; διέκοψεν ἡ Κλοτίλδη.

— Τέλος βλέπει, ἀλλὰ πολὺ ἀργά, προσέθηκεν ὁ Μονσενύ, ὅτι ὁ παράδεισος, πρὸς τὸν ὅποιον ἐβχινεν, εἶναι ἄβυσσος καὶ ὅτι ὁ βίος δὲν εἶναι Μάξις.

— Ὁ βασιλεὺς λοιπὸν με κατεδίκασε νὰ σᾶς ἀκούω; ἠρώτησεν ὑπερηφάνως ἡ νεανίς.

— Ὅσῳ μᾶλλον παρετήρει αὐτὴν ὁ κόμης, τόσῳ μᾶλλον τὴν ἐθυμάζεε καὶ ἡμυχάνει. Ἐκείνη ἠννόησε τὴν ἀμυχανίαν αὐτοῦ καὶ ὑπέλαθεν:

— Μὴ προσπαθῆτε νὰ με δελεάσετε· χάνετε τὴν ρητορικὴν σας, κύριε. Δὲν εἶμαι οὔτε ματαιοδόξος, οὔτε φιλοδόξος. Δὲν ποθῶ διαδημα δουκίσσης, οὐδ' αἰσχύνομαι διὰ τὸ παλαιὸν ἐπικνωφόριόν μου. Δύναμαι νὰ εὖρω τὴν εὐτυχίαν καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκοτεινὴν καὶ ἀφανῆ ζωὴν, ἀρκεῖ νὰ μὴ με ἀναγκάζῃ ἡ συνειδήσις μου νὰ ἐρυθριῶ.

— Αὐτὰ εἶναι εὐγενῆ αἰσθήματα, δεσποινίς, ἀλλὰ δὲν δύνασθε νὰ βαδίσετε μόνη, ἀνευ στηρίγματος, εἰς τὴν δύσκολον ταύτην ὁδόν.

Ἡ Κλοτίλδη ἐμειδίασε θλιβερῶς.

— Μάθετέ το, κύριε κόμη, ἡ συνειδήσις, ἣτις με ἀκολουθεῖ, ὁ ὀφθαλμός, ὅστις με βλέπει, τὸ στόμα, ὅπερ μοὶ ὀμιλεῖ, ἡ φωνή, τὴν ὁποίαν ἀκούω, εἶναι ἡ μήτηρ μου· ἡ δυστυχία αὐτῆς θὰ μοὶ χρησιμεύσῃ τοῦλάχιστον ὡς μάθημα.

Ὁ κύριος δὲ Μονσενύ ἐσκέφθη ὅτι τὸ καλλίτερον μέσον διὰ νὰ κερδήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς νεανίδος ἦτο νὰ φανῇ ὅτι ἐνδιαφέρεται διὰ τὰς ἀναμνήσεις ἐκείνας.

— Ποίαν δυστυχίαν λοιπὸν ὑπέστη ἡ μήτηρ σου; ἠρώτησεν.

— Ταλαίπωρος μήτηρ! ἐξηκολούθησεν ἡ Κλοτίλδη, ἀναμιμνησκομένη τοῦ παρελθόντος, πόσον με ἠγάπα! Τεθλιμμένη καὶ ἔμφορτις, ἐγνωρίζε νὰ εὐρίσκη ἔν μείδιμα διὰ τοὺς παιδικούς μου ὀφθαλμούς, διὰ τοὺς πόθους μου. Ἦτο ὠραία, ἀλλ' εὐσεβής, καὶ δὲν ὑπέκυπτεν εἰς τὰ νεανικὰ ὄνειροπολήματα τὰ καταστρέφοντα τὴν ψυχὴν. Φεῦ! ὁ δαίμων ἐφεῦρε παγίδα, διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν τόσῳ καλῶς φυλασσομένην καὶ προστατιζομένην ἐκείνην καρδίαν. Εἰς ἡλικίαν δεκαεπτὰ ἐτῶν, διήυθνε τὴν ἑπαυλιὴν τοῦ πατρός της εἰς Μονσού.

Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ἀνεσκίρτησεν· ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἤκουσε καλῶς καὶ ἐπανελάθεν ὡς ἡχῶ: «Εἰς Μονσού!»

Ἡ Κλοτίλδη ἐξηκολούθησεν:

— Μίαν Κυριακὴν διήρχετο τὸν λιμῶνα, ὅστις ἐχώριζε τὴν ἑπαυλιὴν ἀπὸ τὸν ναὸν τῶν Βωδοῦινων. Ἦκουσε γέλωτας καὶ κραυγὰς, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ στρέψῃ πρὸς στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς. Ἦσαν νεαροὶ εὐγενεῖς, παίζοντες τὸ μῆλον, οἱ ὅποιοι ἐσταμάτησαν διὰ νὰ τὴν παρατηρήσωσιν. Ἐκείνη ἠρυθρίασε καὶ ἐταράχθη. «Ὠραία κόρη!», εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν. Ἡ μήτηρ μου ἐβλάδιε ταχύτερον, καὶ ἤκουσε βήματα ἀκολουθοῦντα αὐτῇν. Ἐσταμάτησε τότε, διότι ἦτο ὑπερήφανος καὶ θαρραλέα, καὶ δὲν ἠνείχετο ὑβρεῖς. Ἄλλ' ὁ νεανίας ἦν μᾶλλον συγκεινημένος καὶ τεταραγμένος αὐτῆς. Ἐκράτει περιλαίμιον ἐν τῇ χειρὶ «Ὠραία κόρη», εἶπεν αὐτῇ δι' ἠδίας φωνῆς, «ἐκέρδισα τὸ περιλαίμιον τοῦτο ἀπὸ τὸν υἱὸν τῆς κυρίας δὲ Σκντάλ καὶ ὠρίσθη νὰ τὸ δώσω εἰς τὴν ὠραιότεραν χωρικὴν τοῦ Μονσού». Ἡ μήτηρ μου ἠθέλησε ν' ἀντισταθῇ, ἀλλ' ἤδη τὸ περιλαίμιον περιέβλαλε τὸν τράχηλον αὐτῆς. Ὁ νεανίας ἐτράπη εἰς φυγὴν.

Ὁ κύριος δὲ Μονσενύ κατέστη ὠχρὸς ὡς ὁ θάνατος· τὰ γόνατά του ἔτρεμον, ἐφάνετο λίαν τεταραγμένος. Διέκοψε τὴν Οὐγονότιδα καὶ δι' ὑποκόφου φωνῆς προσέθηκεν:

— Καὶ τὸ περιλαίμιον ἐκεῖνο ἦτο ἐρυθρόν, δὲν εἶναι ἀληθές;

Ἡ Κλοτίλδη ἠτένισεν αὐτὸν ἐκπεπληγμένη. Ἐκείνος προσέθηκεν:

— Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ Σάρα Δελόρμ, διότι ἡ μήτηρ σου ὠνομάζετο Σάρα, ἐξέβλαλε κραυγὴν τρόμου. Εἰς ἐκ τῶν ἀγρίων ταύρων, αἵτινες πλανῶνται εἰς τὰς κοιλάδας τοῦ Μονσού, ἰδὼν τὸ χρῶμα ἐκεῖνο τοῦ αἵματος ἐγένετο μανιώδης καὶ ὤρμησεν ἐναντίον της· θὰ κατεσπάραζεν αὐτὴν ὅτε. . .

Ὁ Μονσενύ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ φωνὴ του ἐπνίγετο.

— Ὅτε, ὑπέλαθεν ἡ Κλοτίλδη, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπλησσομένη, ὁ νέος εὐγενὴς ἔδραμε καθ' ἦν στιγμὴν ἡ μήτηρ μου μετὰ ταμῆνας τὰς χεῖρας ἐδέετο εἰς τὸν Θεὸν ἀναμένουσα τὸν θάνατον. Εὐκίνητος καὶ ρωμαλέος εἰς δαμαστής ἐπληξε τὸν ταῦρον διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του εἰς τὸν αὐχένα. Ἀλλὰ πῶς γνωρίζετε τοῦτο, κύριε κόμη; ἡ μήτηρ μου ἦτο ἐχέμυθος καὶ μόνον ἐγὼ ἐγνωρίζω. . .

Ὁ Μονσενύ διέκοψε καὶ πάλιν αὐτὴν.

— Εἰπέ μοι ὅτι ὠνομάζετο Σάρα Δελόρμ! ἐπανάλαβε αὐτὸ τὸ ὄνομα, Κλοτίλδη! Ἄλλ' ὄχι, εἶναι ἀπάτη· ὁ νοῦς μου πλανᾶται. Τελείωσε, τέκνον μου! τελείωσε!

— Πρὸς τί! ὑπέλαθεν ἡ Οὐγονότις μετ' ἄορίστου ἀνησυχίας. Δὲν ἐμαντεύσατε ὅτι ὁ ἀνδρεῖος ἐκεῖνος νεανίας ἠγάπα τὴν ἀτυχῆ Σάραν, ὅτι ἐκείνη ἀφέθη εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον καὶ ἐγκατελείφθη ὡς τόσαι ἄλλαι; Εἶναι παλαιὰ ἱστορία, κύριε κόμη. Ἡ μήτηρ μου ἐδεικνύετο διὰ τοῦ δακτύλου εἰς τὸ προάστειον. Ὁ πατήρ της περιῦδρισθη, διότι δὲν ἠθέλησε

νὰ τὴν ἀποβάλῃ τοῦ οἴκου του· ἀπέθανεν ἐξ ἀπελπισίας ὅταν ἐγεννήθη, ἡ δὲ ταλαίπωρος γυνὴ ἠναγκάσθη νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της, διὰ νὰ μὴ ἐγείρῃ κοινὸν σκάνδαλον. Καὶ αὐταὶ αἱ πέτραι ἐφάνοντο κραυγάζουσαι ἐναντίον της. Τέλος ἐδέησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Μονσού καὶ φέρουσα μόνον ἐμὲ ἠναγκάσθη νὰ ἐπαίτῃ εἰς τὰς ὁδοὺς, διότι ἡ ἑπαυλις ἐπυρπολήθη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς αἰσχύνης της καὶ αὕτη δὲν εὗρεν ἄσυλον, εἰμὴ παρὰ τῷ Ἐρραίμω Λεβλάν.

Ὁ κόμης ἤκουσε τὴν διήγησιν ταύτην ἐνεός· ἀπερίγραπτος ἀγωνία κατεῖχε τὴν καρδίαν του.

— Καὶ σὲ ἐδίδαξε νὰ καταρᾶσαι τὸν πατέρα σου, Κλοτίλδη; ἠρώτησε διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Καθ' ἐκαστὴν ὠμιλοῦμεν δι' αὐτόν, ἀπήντησεν ἡ νεανίς βραδῶς. Βεβχίως ἡ φιλοδοξία διεσκέδασε τὸ ὄνειρόν του. Ἐλησμονήσθη τὴν Σκραν Δελόρμ. Δι' αὐτόν, ἡ ὦρα ἐκείνη τοῦ ἔρωτος ἦν παροδική, ὡς ἀκτίς ἡλίου· δι' ἐκείνην ὑπῆρξε μακρὰ νύξ πένθους.

Ἡ νεαρὰ κόρη οὐδαμῶς ἠννόει τὴν παρὰδύζον ταραχὴν τοῦ κυρίου δὲ Μονσενύ. Ἐστέναζεν, ἐμειδία ἀτενίζων αὐτὴν καὶ δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Εἶμαι ἄθλιος, ἐπιθύριζε χαμηλοφῶνως, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούῃ ἡ Κλοτίλδη. Καὶ δὲν τὸ ἐμάντευσα! καὶ τὸ αἷμά μου δὲν ἐξάνεστη ὅταν προσεπαθον νὰ καταστρέψω τὴν νέαν ταύτην! ὦ! πόσον ὀμοιάζει μετὰ τὴν μητέρα της! Ποῖος πέπλος λοιπὸν ἐκάλυπτε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὴν καρδίαν μου!

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY.

ΒΕΒΧΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΔ'

Ἀντὶ τοῦ κατέργου.

Ἡ Λιουδμήλα Σεργιεέβνα ἀνέλαθεν ἐντελῶς ἐκ τῆς δεινῆς αὐτῆς νόσου. Ἦδη αἱ φοινικοκύανοι κηλίδες ἀνεφάνοντο ἐπὶ τοῦ προσώπου της τότε μόνον, ὅπταν ἐξήρχετο εἰς δροσερὰν ἀτμοσφαιραν· ἐν τῇ οἰκίᾳ δὲ ἐξηλείφοντο· ἀλλ' ἡ δυσμορφία ἔμενε παντοῦ καὶ πάντοτε. Ἐπεθύμει διακαῶς, ἀν οὐχὶ νὰ ἐξαλείψῃ, ἀλλὰ τοῦλάχιστον νὰ ἐλαττώσῃ κατὰ τι αὐτὴν, διὰ τοῦτο περιέπεσεν εἰς λίαν θλιβερὰν πλάνην, φρονούσα, ὅτι εἰς τοῦτο δύναται νὰ ἐπέλθωσιν ἄρωγοὶ τὰ λεπτότερα καλλωπιστικὰ μέσα. Ὄθεν ἤρξατο νὰ διακοσμῇ λίαν τεχνιέντως τὰς ὀφούς καὶ τὰς βλεφαρίδας της, νὰ ἀλοίφῃ δὲ δαψιλῶς τὸ πρόσωπον, πλὴν φεῦ! οὔτε τὸ ψιμμύ-

θιον, οὔτε οἱ λοιποὶ καλλωπισμοὶ ἠδύναντο νὰ ἀπατήσωσι τινα, τοῦναντίον ἐπυύξανον τὴν δυσμορφίαν τῆς. Ἄνευ ψιμυθίου ἔμενον ἔτι αὐτῇ ποῖα τις γυναικεία μορφή, ἀλλὰ μετὰ τῶν ἐπισκευῶν τούτων καθίστατο ἀπεχθὴς εἰς ὄλους.

Ὁ πολυτελὴς κεκρούφαλος καὶ αἱ κομφαὶ ἐσθητικὴς ἐπυύξανον μόνον τὴν μεταξὺ τῆς ἀπεχθοῦς μορφῆς καὶ τῆς κομψότητος αὐτῶν οἰκτροῦν ἀντιθεσιν. Ἡ εὐφυστέρα ράπτρια, δι' ὅλης τῆς τέχνης αὐτῆς, δὲν κατωρθοῦ, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον, νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἀσχημίαν τῆς δυσμορφίου ταύτης γυναικός.

Ἐκείνη, ἥτις ὠνειροπόλει νὰ διαλάμψῃ δυναστικῶς ἐν μέσῳ τῆς πολυτελείας τοῦ μεγάλου κόσμου, νὰ καταπλήξῃ πάντας διὰ τῆς καλλονῆς τῆς, καὶ ἴδῃ εἰς τοὺς πόδας τῆς, ὑπουργούς, διπλωμάτας, οἰκονομολόγους καὶ ἅπαντας τοὺς ἰσχυροὺς τοῦ κόσμου τούτου, ἐκείνη, ἥτις μόνον χάριν τοῦ σκοποῦ τούτου, καὶ τῆς ἀμέτρου φιλοδοξίας τῆς, ἀπετόλμησε νὰ καταφύγῃ εἰς κλοπὴν καὶ βίαν, εἶχεν ἤδη καὶ πλοῦτον, καὶ ὄνομα, καὶ θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ. . . Ἐν τούτοις, μ' ὅλα ταῦτα, κακὴ μοῖρα ἠθέλησε νὰ τιμωρήσῃ αὐτὴν διὰ τοῦ σκληροτέρου τρόπου! Ἐλεῖπε τὸ κυριώτερον, ἔλειπε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, πρὸς τὸ ὅποσον ἠδύναντο μόνον νὰ ἔχωσιν εὐνοίαν πάντα τὰ λοιπὰ. Τί νὰ τὰ κάμῃ τότε τὰ πλοῦτη καὶ αὐτὴν τὴν θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ; Ἢδη καθίστατο ἀσυγκρίτως πνευστέρη καὶ ἀσθενεστέρη, ἢ καθ' ὃν χρόνον μάλιστα διετέλει ἔτι ἄσημος σύζυγος πτωχοῦ σπουδαστοῦ. Ἢδη δὲν εἶχεν ἄλλο τι προτέρημα, εἰμὴ μόνον τὴν εἰδεχθῆ δυσμορφίαν, ὡς σταθερώτερον καὶ πραγματικώτερον ἀπόκτημα εἰς τὴν νέαν κατάστασιν τῆς.

Ὁ Βελτίσσεφ ἔπαυσεν ἐντελῶς ἀγαπῶν αὐτὴν, καὶ μάλιστα δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ προσποιηθῇ, μέχρι τοσοῦτου βαθμοῦ ἢ δυσμορφία αὐτῆ ἦτο ἀπεχθὴς!

Πολλοῦ γε καὶ δὴ: αὐτὴ αὐτῆ ἢ δυσμορφία, μετέβλεν οὐσιωδῶς καὶ τὰ ἀμοιβαῖα αὐτῶν αἰσθήματα

Ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἡ Λιουδμήλα παρετήρησεν ὅτι δὲν ἠγχιᾶτο παρὰ τοῦ συζύγου τῆς, καὶ ὅτι οὐδενὸς ἐν γένει τὸ τρυφερόν αἰσθημα ἠδύνατο νὰ ἐκλύσῃ, τὴν γυναῖκα ταύτην, τὴν τέως ψυχρὰν καὶ ἀπαθῆ, ἐκυρίευσεν φλογερὸν ἔρωτος αἰσθημα πρὸς αὐτὸν τὸν συζυγὸν τῆς. Ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ δυσμορφία κατέστησαν αὐτὴν γυναῖκα. Ἦρξατο μετ' ἀδημονίας καὶ φορτικότητος ἀπαιτοῦσα παρὰ τοῦ Πλάτωνος τὸν τρυφερόν ἐκεῖνον ἔρωτα, τὸν ὅποσον ἐκεῖνος δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ τῇ προσφέρῃ. Τοῦτο λίαν ἐπίκρανε καὶ παρώργιζε τὴν Λιουδμήλαν. Ἐκλαίει, κατεσπαράσσεται, ἠδημόνει ἐν τῇ ἐρημίᾳ τοῦ καλλυνητηρίου τῆς, καὶ τὰ πάντα εἰς μάτην! . . . Κατέχουσα ἀδιακρίτως ἅπαντα τὰ μέσα τοῦ συζύγου τῆς καὶ γνωρίζουσα, ὅτι οὗτος συχνάκις περιέρχεται εἰς χρηματικὰ ἀνάγκας, ἀπεπειράθη μάλιστα νὰ ἐξαγοράσῃ παρ' αὐτοῦ τὸ τοσοῦτον ποθητὸν αἰσθημα, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλεαρ τοῦτο

ἀπέβη ἀνίσχυρον. Ἄναφορικῶς τούτου, τὰ πάντα ἦσαν ἐναντίᾳ τῇ Λιουδμήλᾳ, ἥτις κατέστη ὀργίλη, μικροπρεπής, φιλέρις, δύστροπος, παραξενος καὶ ἐπιροπῆς εἰς κλαυθμούς. Ἐζήλευε τὸν Πλάτωνα φρικωδῶς, οὐχὶ μόνον μετὰ πάσης γυναικὸς τῆς τάξεως του, ἀλλὰ γενικῶς, μετὰ πάσης ὑπηρετρίας, μετὰ πάσης ξένης μαγειρίσσης, μετὰ πάσης προστυγαχνοῦσης καθ' ὁδόν, ἤρκει τὸ βλέμμα τοῦ συζύγου τῆς νὰ προσηλοῦτο ἐπ' αὐτῆς.

Καὶ ἡ ἀχαλίνωτος αὐτῆ ζηλοτυπία ἦτο ἡ ἀρετηρία αἰωνίων καὶ ἀτελευτήτων συζυγικῶν σκηνῶν καὶ θευλλωδῶν ἐριδῶν μεταξὺ των. Καθ' ἐκάστην σχεδὸν ἑβδομαδα μετήλλασεν ὑπηρετρίας, διότι ἐκάστη αὐτῶν διήγειρε τὴν ὑποψίαν καὶ τὸν φόβον τῆς, οὐδεμίᾳ δὲ ἠδύνατο νὰ διαμείνῃ πλειότερον τοῦ μηνός, χάρις εἰς τὸν ἀνυπόφορον χαρακτήρα τῆς κυρίας. Ἀπεδιώξε τῆς οἰκίας τὴν Ὀλγαν Ρωμάνοβναν καὶ διέταξε νὰ μὴ δεχθῶσιν αὐτὴν, διότι καὶ ἡ τρυφερὰ μαμὰ ἀνέξεε τὰς πληγὰς τῆς ζηλοτυπίας τῆς. Ἡ δυσμορφία ἀνεγνώριζεν, ὅτι καὶ αὐτὸς μάλιστα ὁ σεσηπὸς καρπὸς τῶν θεατρικῶν ὑποβιβίων εἶνε καλλίτερος καὶ ἀσυγκρίτως ὠραιότερος αὐτῆς, καὶ ὅτι κέκμηται πλειότερα δικαιώματα νὰ λέγηται ἀκόμη γυνὴ. Καθ' ἐκάστην ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπιβεθετο, ὅτι τὸ πᾶν τετέλεσται ἤδη δι' αὐτὴν. Ἐκτὸς δὲ τοῦ πρὸς τὸν σύζυγον τῆς νοσηρῶς δυστρόπου πάθους τῆς, ἀνεγεννᾶτο καὶ ἕτερον ἀκόμη: κατέστη ἀπληστος καὶ φιλαργυρος, ἔτρεμε δι' ἕκαστον καπήκιον καὶ ἀφῆρει ἐκ τῆς μισθοδοσίας τῶν ὑπηρετῶν τὰ ἕνεκα διαφόρων μηδαμινῶν αἰτιῶν ἐπιβαλλόμενα πρόστιμα, καὶ οἱ ὑπηρετῆαι ἐξ ὅλης ψυχῆς καταρῶντο τὴν κυρίαν των καὶ ἀνάως διεδέχοντο ἀλλήλων προσπαθοῦντες νὰ ἐπιτύχωσι δι' ἐκυτοῦς νέαν, μᾶλλον κατάλληλον θέσιν. Σπανίως, καὶ τοῦτο μόνον κατόπιν διηνεκῶν παρακλήσεων καὶ ἐπιμόνων αἰτήσεων, ἔδιδεν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς δεκάδας τινὰς ρουβλίων, ἀναποφεύκτους διὰ πρόχειρα ἔξοδα, συνοδεύουσα ἐκάστην δόσιν δι' ἀναισχύρων μομφῶν καὶ αἰτιάσεων, καὶ ἀπαιτοῦσα ἐκάστοτε πλήρη καὶ ἀκριβῆ λογαριασμόν. πού κυρίως καὶ διατί ἐξώδευσε ἐκαστον καπήκιον. Ἀπωλέσασα ἤδη ἐντελῶς πᾶσαν ἐλπίδα πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ αἰσθηματός του, ἤρξατο εὐρίσκουσα ἄρρητον ἠδονὴν, δηλητηριάζουσα ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸν βίον του, διὰ τῶν πικρῶν, τῶν αἰτιάσεων καὶ τῶν μομφῶν τῆς καὶ βραχνιζῆ αὐτὸν δι' ἀενάων ἐριδῶν. Τοῦτο ἦτο εἶδος τι ἐκδικήσεως ἐκ μέρους τῆς κατὰ τοῦ Πλάτωνος διὰ τὴν ψυχρότητά του. Αὐτὴ ἡ ἴδια ἐπλήρωσε τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ ράπτου καὶ ὑποδηματοποιοῦ του. Ἐνὶ λόγῳ ὁ Βελτίσσεφ ἐδέησε νὰ διαγῆ τὸν αὐτὸν βίον, ὃν διηγέποτε ἡ Εἰρήνη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐξαδέλφου του, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἡ οἰκτρά, ἡ παθητικὴ θέσις τοῦ Πλάτωνος ἦτο ἐκατοντάκις, ἀν μὴ χιλιάκις, χειροτέρα καὶ ἐπαχθεστέρη. Ἐμίσει τὴν Λιουδμήλαν ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ τοῦτο

τὸ ἠσθάνετο αὐτῆ καὶ ἀνεγνώριζε πληρέστατα. Ἡ ἀπλουστέρη καὶ μηδαμινωτέρη συνδιάλεξις, ἠδύνατο νὰ γείνη ἀφορμὴ ἀμοιβαίων ἐριδῶν καὶ ἐπερατοῦτο μεταξὺ των, οὐχὶ ἄλλως ἢ διὰ χυδῶν ὕβρεων.

— Εἶσαι κλέπτρια! κλέπτρια! μετ' ἐκφραστικῆς περιφρονήσεως, τῇ ἔλεγεν ὁ Βελτίσσεφ: εἶσαι ἢ πτωταποτέρα διεφθαρμένη τῆς χορταγορᾶς, καὶ αὐτὴ ἀκόμη εἶνε καλλίτερά καὶ τιμιωτέρα ἀπὸ σέ!

— Φονεῖα! ἐσύριζεν εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἡ Λιουδμήλα: ὁ τελευταῖος λωποδύτης εἶνε καλλίτερός σου, διότι αὐτὸν τοῦλάχιστον εἰμποροῦν νὰ τὸν στείλουν εἰς τὴν Σιβηρίαν, διὰ σέ ὅμως καὶ ἐκεῖ δὲν εὐρέθη θέσις!

Ἐπὶ τέλους ἀμφοτέροι κατὰ καιροὺς ἤρξαντο σοβαρῶς νὰ φοβῶνται ἀλλήλους. Ἡ Λιουδμήλα ἐφοβεῖτο μὴ ὁ Πλάτων ἐξαποστείλῃ αὐτὴν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς, ὡς ἔπραξε διὰ τὸν ἀδελφόν του, ἐκεῖνος δὲ πάλιν ἤρξατο φοβούμενος τὰ ἴσα παρ' αὐτῆς. Ἐνίοτε μάλιστα ἐφοβοῦντο νὰ φάγωσι καὶ νὰ πῖωσιν, οὐχὶ μόνον ὅταν εὐρίσκοντο μεταξὺ των, ἀλλὰ καὶ τότε ὅταν διέμενον ἕκαστος εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὑποπτεύοντες ἀλλήλους, τοσοῦτον φοβερῶς, ἤξαντο ὑποπτεύοντες καὶ τοὺς ὑπηρετῆας των. Ἦτο τοῦτο ἀέναντος οἰκιακὸς ἄδης, χειρότερος τοῦ κατέργου, βαρύτερος πάσης δοκιμασίας. Ἦτο προτιμότερον δι' αὐτοὺς, ἐν παρομοίᾳ ὑπάρξει, νὰ διαρρήξωσι πάντα μεταξὺ των δεσμὸν καὶ νὰ διαχωρισθῶσιν ἀπ' ἀλλήλων. Ἀλλ' εἰς τοῦτο κυρίως ἔγκειται ἡ δύναμις, ὅτι ὁ ἄδης οὗτος, ἡ αἰωνία αὐτῆ ἀμοιβαίως προκαλουμένη βία, κατέστη περιφιλῆτος τῇ Λιουδμήλᾳ, ἦτο ἡ ζωὴ τῆς, ἡ ὠνειροπόλησίς τῆς, ποθεινότερα τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς, ἡ μόνη εὐδαιμονία τῆς, αὐτὸς ἐπλήρου, ἔτρεφε καὶ συνετήρει τὴν ὑπερξίν τῆς, καὶ ἡ Λιουδμήλα διὰ γαμψῶν ὀνύχων εἶχεν ἀρπάσει τὸν δούλόν τῆς καὶ ἐκράτει ἰσχυρῶς πλησίον τῆς τὸ προσφιλὲς αὐτῇ θῆμα.

Ἐν ἀρχῇ τοῦ κατέργου τούτου, ὅταν ὁ βίος ἐμειδίᾳ ἔτι τῷ Πλάτῳ, ἐκομίσθησαν αὐτῷ τὰ χρήματα, ἅτινα τῷ ἀπέστειλεν ἡ Εἰρήνη πρὸς ἐξόφλησιν τῆς ἀποδείξεως. Ἡ πρώτη αὐτοῦ κινήσεις τοῦτο, ἦτο νὰ ἀρνηθῆ ταῦτα ὀλοτελῶς. Εἰς τὸν ἀνθρωπὸν τοῦτον, νέα ἀπάτη καὶ ἐγκλημα ἐφαίνοντο ἀνυποφόρως ἐπαχθῆ καὶ βδελυρῶς ἀποτρόπαια. Ἡ συνείδησις ἰσχυρῶς ἐβόα ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην. Ἀλλ' ὁ γέρων συγγενῆς, κατ' ἀμετάκλητον ἐντολὴν τῆς Εἰρήνης, ἐπιμόνως ἀπῆτει τὴν παραδοχὴν τῶν χρημάτων καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς ἀποδείξεως, ἀπειλῶν ἐναντίᾳ περιπτώσει, νὰ τὰ παραδώσῃ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἀπαιτήσῃ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῆς διὰ τῆς νομίμου ὁδοῦ. Ὁ Βελτίσσεφ ἐταλαντεύθη. Ἡ δολοφονικὴ σκέψις, νὰ ἀπαλλαχθῆ, τῇ βοηθείᾳ τῶν χρημάτων τούτων, ἐκ τῶν ὀνύχων τῆς συζύγου του, νὰ καταστῇ αὖθις πλούσιος καὶ ἀνεξάρτητος ἀνθρωπος, ἐφαίνετο λίαν ἐπαγωγός, καὶ ὁ Πλάτων δὲν ἀντέσχεν

ἀπέναντι τοῦ δελέατος τοῦτου. Τὰ χρήματα ἐγένοντο δεκτά.

Μὴ ἐπιθυμῶν, κατ' ἀρχάς, διὰ σκανδάλου φανερῶς διαρρήξεως μετὰ τῆς συζύγου του, νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς περιττὰς διαδόσεις καὶ κακολογίας, ἀπεφάσισε νὰ ἀναμείνῃ ἐπ' ὀλίγον ἀκόμη, καὶ ἀκολούθως, ὑπὸ εὐλογωφανῆ διὰ τὴν κοινωνίαν πρόφασιν, νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὴν καὶ ἀπέλθῃ εἰς Εὐρώπην, νὰ διατριψῇ ἐκεῖ μῆνας τινάς, ἀκολούθως δέ, ἐπανερχόμενος ἡσυχῶς εἰς τὴν πατρίδα, νὰ ζητήσῃ δημόσιον ὑπηρεσίαν, κατ' ἀρχάς εἰς ἐπαρχίαν τινά, καὶ ζήσῃ ἐκεῖ, μακρὰν τῆς πολυτίμου συζύγου του. Πλειότερον παντὸς ἐφοβεῖτο τὸ κοινωνικὸν σκάνδαλον, καὶ τὸν φόβον τοῦτον ἐγέννα ἐν αὐτῷ πρὸ παντὸς ὁ κίνδυνος διὰ τὴν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ θέσιν του, ἣτις ἄλλως τε ἦτο ἀρκούντως περιφανής. Ἡ ὑπόθεσις δι' ἣν ἐκατηγορήθη οὐδόλως ἔβλαψεν αὐτὸν εἰς τὰ ὅμματα τῆς προῖσταμένης ἀρχῆς του, διότι ἡ ἔκθεσις τῆς ὑποθέσεως ταύτης καὶ ὁ θόρυβος, ὃν ἤγειρεν ἡ ἐφημερίς τοῦ Τσέμς, κατέδειξεν πανηγυρικῶς, πρὸς τε τοὺς προῖσταμένους του καὶ τῇ κοινωνίᾳ, τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀθωότητά του. Ἡ προῖσταμένη του ἀρχὴ ἐν τῇ πατρικῇ αὐτῆς στοργῇ θεώρει τὸν Πλάτωνα ὡς ἀθῶως παθόντα, τίμιον ἄνδρα καὶ ἀπεφάσισε δι' ὅσας ὑπέστη οὗτος συμφοράς, νὰ φωνῇ πρόθυμος εἰς παραδοχὴν αὐτοῦ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μετ' ἀνοιχτὰς ἀγκάλας, ἅμα ὡς οὗτος ἀπῆλλάγη τῆς κατηγορίας. Ἡ προῖσταμένη ἀρχὴ του ἠθέλησε νὰ χροποικήσῃ καὶ παρηγορήσῃ τὸν χρήσιμον καὶ διακεκριμένον ὑπάλληλον, καὶ ἰδοὺ ὠραίαν τινὰ ἡμέραν, ἀπεσταλμένος ἐκόμισεν αὐτῷ δίπλωμα καὶ πυξίδα μετὰ τοῦ σταυροῦ τοῦ Βλαδμηρίου. Ἐνὶ λόγῳ, ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο τὴν θέσιν του καὶ διὰ τοῦτο ἐφοβεῖτο τῶρα πᾶν σκάνδαλον κατ' ἐξοχὴν ἀφορῶν τὸν οἰκογενειακὸν αὐτοῦ βίον, διότι ἡ καινὴ γνώμη, ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν φυσικὴν δυσμορφίαν τῆς συζύγου του, δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ κατακρίνῃ ἀποκλειστικῶς αὐτὸν καὶ μόνον, θὰ ὑπελάμβανεν αὐτὸν τύραννον καὶ ἀπάνθρωπον, ἐλαφρόνουν καὶ ἐπιπόλαιον, τοιαύτη δὲ φήμη θὰ ἦτο αὐτῷ λίαν ἐπιβλαβής. Ἀπαντα ταῦτα ὁ Πλάτων τὰ ἐσταθμίσει, τὰ ὑπελόγησε, καὶ διὰ τοῦτο συνεπέρανεν ὅτι ὤφειλε μετὰ πάσης προφυλάξεως νὰ διαρρήξῃ πάντα δεσμὸν πρὸς τὴν σύζυγόν του, οὐχὶ ἄλλως ἢ μετὰ τὴν ἀθωότεραν καὶ εὐλογωτέραν πρόφασιν, ἵνα μὴ ἐνοχλήσῃ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κύκλου του.

Ἐν τῷ αὐτῷ αἰ διακόσιαι πενήκοντα αὐταὶ χιλιάδες δὲν ἄφινον αὐτὸν ἡσυχον. Μετ' αὐτῶν ἀφρυπνίσθη ἐν αὐτῷ μετὰ νέας δυνάμεως ἡ ἀρχαία δίψα τοῦ ταχέως καὶ μεγάλου κέρδους. Τὰς διακοσίας πενήκοντα ταύτας χιλιάδας δὲν τὰς θεώρει δὲ καὶ μέγαλον πρᾶγμα. Ἡ ἀρχαία καὶ ἡ κολακευτικωτέρα τῶν ὄνειροπολήσεών του, νὰ καταστῇ ἑκατομμυριούχος, νὰ διαχειρίζεται κολοσσαῖα κεφάλαια, ἀνε-

φάνη αὐτῷ καὶ ἤρξατο μειδιῶσα διὰ τοσοῦτον γλυκείας ἐλπίδος, ὥστε ὁ Πλάτων δὲν ἀντέστη καὶ ἤρξατο πάλιν νὰ παίξῃ εἰς τὸ χρηματιστήριον. Ἐσκοπεῖ νὰ ριψῇ ὡς θυσίαν εἰς τὴν ἀπληστον Λιουδμηλίαν ἅπαντα τὰ μέσα τὰ ὑπ' αὐτῆς ἀφικεθέντα, ν' ἀποκτήσῃ νέαν, κολοσσαίαν καὶ ἀνεξάρτητον περιουσίαν, καὶ τότε νὰ ζήσῃ νέον καὶ ἐλεύθερον βίον — βίον ὅλως ἀνεξάρτητον. «Τότε, διελογίζετο ὁ Βελτίσσεφ, θὰ ἐπιστρέψω τὰς διακοσίας πενήκοντα ταύτας χιλιάδας εἰς τὴν δύσμοιρον Εἰρήνην καὶ θὰ τὴν ἱκετεύσω νὰ τὰ δεχθῇ, θὰ τῇ ὁμολογήσω ὅτι ἐπωφελήθη αὐτῶν ἀτίμως καὶ δολίως· θὰ μετανοήσω καὶ θὰ τῇ ζητήσω συγγνώμην. . . » Ἡ τελευταία αὐτῆ σκέψις ἦτο δι' αὐτὸν ἡ μᾶλλον παρήγορος ἐλπίς, καὶ πράγματι κατ' ἀρχάς ἡ τύχη ἤρξατο μειδιῶσα αὐτῷ ἀρετὰ εὐμενῶς. Ἡ Λιουδμηλία ἐγνώριζε πάντα ταῦτα, τὰ ἐμάντευε, παρεμόνευε, κατεσκόπευεν αὐτὸν καὶ ὠργίζετο, ἐσπαράσσετο ὑπὸ τῆς ιδέας καὶ τοῦ φόβου μὴ ἀπολέσῃ τὸν δουλὸν της, διὰ τὴν βίβαντον τοῦ ὁποίου τῷ αὐτῷ ἦσθαι νητο ἡδύτητα καὶ παρηγορίαν. Ἄλλ' ἡ τύχη τοῦ χρηματιστηρίου δὲν εἶνε σταθερά, ταχέως δὲ ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν ἀπληστον διώκτην της. Ὁ Πλάτων ἤρξατο νὰ χάνῃ ἀρετὰ ὑπέρογκα ποσά, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν φρόνησιν νὰ σταματήσῃ ἐν καιρῷ. Τὸ πυρετῶδες αἰσθημα τοῦ μανιώδους παικτοῦ καὶ ἡ γοητεία τῆς ὀνειροπολήσεως κατέπνιξεν τὴν φωνὴν τῆς φρονήσεως καὶ ἰδοὺ, διακινδυνεύων, πάντοτε περισσότερον, πάντοτε τολμηρότερον, ὠραίαν τινὰ ἡμέραν ἐξετέθη λίαν καὶ αἴφνης. . . εὐρέθη ἐκ νέου πένης ἀπολέσας πάντα σχεδὸν τὰ χρήματά του μέχρις ὀβολοῦ.

Ἐκὼν ἄκων ἐδέησεν αὐτῷ νὰ ὑποκύψῃ ἄνευ ὄρων τῇ Λιουδμηλίᾳ νὰ ἐκλιπαρῇ αὐτῷ κεράτια τινὰ καὶ νὰ ὑρίστανται τὰς προσβλητικὰς ἰδιοχειρῶς ὑπ' αὐτῆς διδομένας πληρωμας εἰς τὸν ράπτῃν καὶ τὸν ὑποδηματοποιὸν του. Ἠρξατο κρύφα νὰ κάμνῃ μικρά τινὰ χρέη. Ἡ Λιουδμηλία μαθοῦσα τοῦτο, τῷ ἔλαμε ἀποτροπικούς σκηνάς, ἐπλήρωσε μετὰ κραυγῶν καὶ ὕβρεων τὰ χρέη του καὶ ἠπέιλησε νὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς οὐδὲ μίαν ὑποχρέωσίν του θέλει ἀναγνωρίσει, ἂν ἐπανελάμβανε τὴν πρᾶξίν του ταύτην, καὶ ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς, κατὰ τὸ σύνθημα, ἐφοβήθη τὸ σκάνδαλον καὶ καταρῶμενος αὐτὴν ἐκ ψυχῆς ὑπετάγη.

Κατ' ἐπιράνειαν καὶ ἐνώπιον ξένων ἀνθρώπων ἡ Λιουδμηλία ὠμίλει περὶ τοῦ συζύγου της πάντοτε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐπαινῶν, προσποιουμένη ὅτι δῆθεν ἀμφοτέροι ἀπολαύουσι τῆς συζυγικῆς εὐδαιμονίας, ἐν τῇ κοινωνίᾳ δέ, ἂν ὑπῆρχε καὶ τὴς ἀμφιβόλλων περὶ τῆς εὐδαιμονίας ταύτης, πάντοτε ἕκαστος προσποιεῖτο ὅτι ἐπίστευε τοῦτο.

Ἐπειδὴ ἡ Λιουδμηλία Σεργιέεβνα εἶχεν ἤδη ἀπωλέσει πᾶσαν ἐλπίδα νὰ καταστῇ τὸ κέντρον τῶν ἰδίων αὐτῆς λα-

τρειτῶν, δὲν ἀπέμενε αὐτῇ ἄλλο ἢ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν κύκλον τῶν βωμολόχων ἐκείνων κυριῶν, ὧν ἡ μόνη ἀρετὴ εἶνε ἡ φαισσιακὴ ὑποκρισία, ἡ κατακρίσις καὶ ἡ περιφρόνησις πρὸς πᾶν ἀπρόσιτον δι' αὐτάς. Ἡδὴ ἐκ βαθέων ἠσθάνετο αὐτῆ ἀκατάσχετον μῖσος πρὸς πᾶσαν ὠραίαν γυναῖκα, κατ' ἐξοχὴν δὲ πρὸς ἐκείνας τὰς ὁποίας, ἡ ὑπόκωφος τοῦ κόσμου φήμη, ἐδεικνυεν ὡς εὐτυχεῖς κατόχους καρδιῶν τινῶν. Ἡ Λιουδμηλία Σεργιέεβνα κατέστη εὐεργετικὴ κυρία ὑψηλῆς περιωπῆς καὶ διεδραματίζετο τὸ πρόσωπον τοῦτο μετὰ τῷ αὐτῷ ἐντελείας, ὥστε, μετὰ παρέλευσιν μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος, ἐξελέχθη μάλιστα ἀντιπρόεδρος ἐνὸς ἐκ τῶν φιλανθρωπικῶν κομιτάτων τῶν κυριῶν, καὶ τὸ πρόσωπον τοῦτο, ἐξόχως ἤρρεσκεν εἰς αὐτὴν.

— ὦ! αὐτῇ εἶνε μία ἀγία γυνή! μετ' ἀναστεναγμοῦ ἔλεγον περὶ αὐτῆς αἱ ὑψηλῆς περιωπῆς κυρίαι τοῦ εὐεργετικοῦ κύκλου.

— Ναί, ναί, ἀγία—ἀγία γυνή! διὰ πενθίμου ὕρου ἐπανελάμβανον οἱ ἄνδρες τοῦ αὐτοῦ φυράματος.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

SABIE DE MONTEPIEN

Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

— Καὶ ὅμως πρέπει καὶ νὰ μᾶς τὸ εἰπῆτε καὶ νὰ μᾶς τὸ ἀποδείξετε, ἂν θέλετε νὰ πιστεῦσωμεν εἰς τοὺς λόγους σας. Διὰ τοῦτου καὶ μόνου δύνασθε νὰ σώσετε τὸν κόμητα.

— Νὰ σώσω τὸν κόμητα; . . . ἀνέκραξεν ὁ γέρον. . . Ποῦτος κίνδυνος τὸν ἀπειλεῖ;

— Συνελήφθη κατηγορούμενος ἐπὶ δολοφονίᾳ, διαπραχθεῖσα τὴν 20 Σιπτεμβρίου 1820 κατὰ τοῦ Ἀρμάνδου Βιλλεδιού.

— Ἄλλ' εἶναι ἀθῶος! . . . ἑκατοντάκις ἀθῶος! . . . καὶ τὸ βλέπετε κάλλιστα, ἀφοῦ ἐγὼ ζῶ!

— Ὅθ' ἰδωμεν, σας ἐπαναλαμβάνω, ἀφοῦ μᾶς ἀποδείξετε ὅτι εἶσθε πράγματι ὁ ὑποκόμητος.

— Τί πρέπει νὰ πράξω πρὸς τοῦτο; . . . Εἰπέτε μοι.

— Αὐρὸν θὰ φέρωμεν ὑμᾶς εἰς τὰ νεκρικὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου Βεζαί, ὅπου θὰ προσπαθήσετε νὰ ἀνεύρετε τὴν ἐξοδὸν διὰ τῆς ὁποίας ἐξήλθετε.

— Ὁ Θεὸς μοι ἀπέδωκε τὴν μνήμην καὶ τὸ λογικόν, ὅπως σώσω ἕνα ἀθῶον. Αὐτὸς θὰ με βοηθήσῃ.

Ἐνταῦθα ἔληξεν ἡ πρώτη ἀνάκρισις τοῦ γέροντος, ὃν ἀπὸ τοῦδε θὰ ἀποκαλώμεν Ἀρμάνδον Βιλλεδιού.

Ὁ εἰσαγγελεύς, ἀρχίσας νὰ βλέπῃ τὴν δίκην ὑπὸ ἔπιψιν ὄλως διάφορον, διέταξε νὰ κρατήσωσι μὲν τὸν ἀναστηθέντα γέροντα, ἀλλὰ νὰ μὴ τὸν μεταχειρίζονται καὶ ὡς δεσμώτην.

Τὴν ἐσπέραν, ἀπέστειλεν αὐτῷ ἱμάτια, ὅπως ἐγκαταλιπὼν τὰ ράκη του ἀναλαβῇ ὄψιν ἀνδρὸς τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας, εἰς τὴν ἰσχυρίζετο ὅτι ἀνήκεν.

Ὁ κύριος Πεσσελιέρ διετελεῖ ἐν μεγίστη ἀμηχανίᾳ. Ἠγγόνει ἂν ὤφριε ν' ἀναγγείλῃ ἀμέσως εἰς τὸν Λουκιανὸν Βιλλεδιού τὰ συμβαίνοντα καὶ τὴν πιθανότητα θάψματος, οἷον ἦτο ἡ νεκρανάστασις πατρὸς ἀποθανόντος, πρὸ εἰκοσαετίας, ἢ ἂν ἦτο προτιμότερον νὰ περιμείνῃ ὅπως ὑλικά ἀποδείξει μεταβάλλωσι τὴν πιθανότητα εἰς βεβαιότητα. Ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ, ἐσκέφθη ὅτι ἦτο καλλίτερον νὰ περιμείνῃ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας, αἵτινες ἦσαν ἀναγκαῖαι ὅπως ὁ κύριος Ἀρμάνδος Βιλλεδιού, ἂν ἦτο πράγματι οὗτος, ἀνακτήσῃται, κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον, τὴν προσωπικότητά του.

Εἶτα ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τοῦ κ. Δεβεζαί.

Ἡ κατάσταση τοῦ κόμητος δὲν εἶχε χειροτερεύσῃ. Ὁ νοῦς αὐτοῦ ἐφάνετο ἀνακτησάμενος τὰς λειτουργίας του, ἀλλὰ τὰ φωνητικὰ ὄργανα ἐξηκολούθουν ὄντα ὑπὸ τὸ κράτος τῆς παραλυσίας.

Ν'

Τὸ τέλος

Προσεγγίζομεν εἰς τὸ τέλος τοῦ δράματος. Θὰ ἀφηγηθῶμεν δὲ τὰ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο συμβάντα ὅσον ἔνεστι συντομώτερον.

Τὴν ἐπαύριον, ὁ πρῶν ἡλίθιος, ἡ μᾶλλον ὁ ὑποκόμης Ἀρμάνδος Βιλλεδιού, μεταμορφωθείς ὄλως ὑπὸ τὸν νέον ἱματισμόν του, ὃν ἔφερε μετὰ τόσης χάριτος, ὥστε ἐφάνετο ὅτι οὐδέποτε εἶχε ἐγκαταλίπη αὐτόν, ὠδηγήθη εἰς τὸν πύργον Βεζαί, ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τοῦ γραμματέως, ἄνευ συνοδίας χωροφυλάκων. Αἱ ἐπὶ τῶν θυρῶν τοῦ ὑπογείου σφραγίδες ἀφρέθησαν, καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες εἰσῆλθον εἰς τὴν νεκρικὴν αἴθουσαν. Ὁ ὑποκόμης ἐγονυπέτησε ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα ἐνώπιον τοῦ λιθίνου σταυροῦ ἐνὸς τῶν τάφων καὶ εἶπε :

— Θεέ μου ! . . . Θεέ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγαθότητος μὴ ἀφίσης τὸ ἔργον σου ἀτελές. . . . ὀδήγησόν με . . . ἀπόδος μοι ἐπὶ μίαν ὥραν τὴν μνήμην τοῦ παρελθόντος ἐκείνου, ὅπερ δι' ἐμὲ οὐδ' ὄνειρον εἶναι.

Εἶτα ἠγέρθη πλήρως πεποιθήσεως καὶ ἐλπίδος. Ὁ Θεὸς βεβαίως εἶχεν εἰσακούσῃ τὴν δέσιν του.

Ἐβάδισε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν ἀνοικτὸν τάφον, καὶ στηρίζας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ μαρμάρου, εἶπε διὰ φωνῆς σταθεραῆς.

— Ἐδῶ ἦμην.

Οἱ δύο λειτουργοὶ τῆς Θέμιδος ἀνεσκίρτησαν.

Οὐδεμία πλέον ἐπετρέπετο αὐτοῖς ἀμφιβολία. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν ἦτο ἀπαταιῶν, μισθοδοτηθεὶς ὅπως ἐξαπατήσῃ τὴν δικαιοσύνην.

— Ἀκολουθήσατέ με, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, ἐνθυμοῦμαι.

Καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὴν ἀντίθετον ἄκραν τῶν ὑπογείων, ὅπου ἦτο ἐπὶ τοῦ τοίχου στενὸν τι ἀνοιγμα, ἐν ᾧ εἰσῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν δύο λειτουργῶν τῆς Θέμιδος καὶ τοῦ γραμματέως, φέροντος φανόν. Κατ' ἀρχάς, ἐνόμισαν ὅτι ὁ διάδρομος ἐκεῖνος δὲν εἶχε τέλος, ἀλλὰ μετὰ μακρὰν πορείαν, ἀσθεσεστάτη φωτεινὴ ἀκτίς ἐφάνη εἰς τὸ βάθος ἐν μέσῳ τοῦ σκότους.

Ὁ θολωτὸς ἐκεῖνος διάδρομος, οὐτινος οὐδεὶς τῶν ἐν τῷ πύργῳ ἐγίνωσκε τὴν ὑπαρξίν, ἔφερεν εἰς κατηρειπωμένον κτίριον, κείμενον εἰς ἀπόστασιν ἑκατοντάδων τινῶν ποδῶν ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ δόσους. Ἐρείπια καὶ θάμνοι ἔκλειον τὴν ἐξοδον. Ὁ ὑποκόμης, ἀνοιξας δίοδον διὰ τῶν κωλυμάτων ἐκείνων, εἶπε πρὸς τοὺς μετ' αὐτοῦ :

— Ἐντεῦθεν ἐξῆλθον. Μοὶ πιστεύετε τῶρα ;

— Κύριε ὑποκόμη, ἀπήντησεν ὁ εἰσαγγελεύς ὑποκλιθεὶς, ὡς ἰδιώτης εἶμαι πλέον πεπεισμένος, ἀλλὰ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ νόμου ἔχω ἀνάγκην καλλιτέρας διαφωτίσεως.

— Ἔστω, κύριε . . . θὰ φωτισθῆτε. Ὁ συμβολαιογράφος Λενδρὺ ζῆ ἔτι ;

— Ζῆ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ διευθύνῃ τὸ γραφεῖόν του.

— Τότε ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς Τούρ. Ἄς πορευθῶμεν παρ' αὐτῷ. Ἦτο συμβολαιογράφος μου, θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ καὶ, ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι τὰ διχρεύσαντα εἰκοσιν ἔτη μὲ κατέστησαν ἄγνωστον, ἔχει ἔγγραφα σπουδαιότατα τῆς οἰκογενείας μου, τῶν ὁποίων τὴν ὑπαρξίν ἐγὼ μόνον καὶ ἐκεῖνος γινώσκωμεν, ἀρκεῖ νὰ συνομιλήσω μετ' αὐτοῦ ἐπ' ὀλίγον ἐνώπιόν σας καὶ θὰ παρέξω ὑμῖν οὐχὶ ἄπαξ, ἀλλ' εἰκοσάκις τὴν ἀπόδειξιν τῆς ταυτότητός μου.

Ἡ πρότασις αὕτη ἔσπευτε τὸν γόρδιον δεσμόν, ὥστε ἐγένετο ἀμέσως δεκτὴ.

Ὁ ὑποκόμης δὲν εἶπεν ὑπερβολὴν.

Ὁ συμβολαιογράφος Λανδύ, σκυκινηθεὶς τὸ πρῶτον ἐκ τῆς φωνῆς τοῦ Ἀρμάνδου Βιλλεδιού καὶ τῶν ἀναμνήσεων, ἄς ἀρπύνιζεν ἐν αὐτῷ τὸ πρόσωπον τοῦ τελευταίου τούτου, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀναγνωρίσῃ πληρέστατα τὸν ἀρχαῖον πελάτην του, ὃν κατησπάζετο κλαίων.

— Κύριε ὑποκόμη, εἶπε τότε ὁ εἰσαγγελεύς, εἴσθε ἐλεύθερος . . . ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι νὰ δώσω ὑμῖν φιλικὴν τινα συμβουλήν.

— Λέγετε, κύριε, σὰς παρακαλῶ.

— Ἡ χαρὰ, δὲν θὰ τὸ ἀγνοεῖτε, δύναται, ἐπίσης καὶ ἡ λύπη, νὰ ἦναι ὀλεθρία. Δέχθητε ἄχρι τῆς αὔριον νὰ φιλοξενήσω ὑμᾶς ἐν τῷ οἴκῳ μου καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ

παρασκευάσω τὸν υἱόν σας διὰ τὴν ἀνηκουστον, τὴν ἀπίστευτον, τὴν ὄντως θαυμασίαν χαρὰν, ἡ ὁποία τὸν περιμένει.

— Δέχομαι, κύριε, καὶ εὐχαριστῶ ὁμῶν ἀπὸ καρδίας. Ἄλλ' εἰπέτε μοι, ὁ πτωχὸς δεσμώτης . . . δὲν θὰ ἐλευθερωθῇ σήμερον ;

— Δυστυχῶς εἶναι ἀδύνατον !

— Διατί ;

— Ὅσον προφανὴς καὶ ἂν ἦναι ἡ ἀθρότης τοῦ κρατουμένου, εἶναι ἀνάγκη βουλευμάτων ἀθροωτικοῦ τοῦ συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, ὅπως ἀκυρωθῇ τὸ ἔνταγμα τῆς συλλήψεως. Θὰ προκαλέσω ἄνευ ἀναβολῆς τὸ βούλευμα τοῦτο, καὶ αὔριον ὁ κύριος Δεβεζαί θὰ ἦναι ἐλεύθερος . . . ἀλλ' εἰς τί θὰ χρησιμεύσῃ αὐτῷ ἡ ἐλευθερία ; . . . Εἶναι ἀσθενής . . . λίαν ἀσθενής. Κεραυνοβόλος ἀποπληξία τὸν προσέβλεπε προχθὲς ἐν τῷ ἄλσει του, καθ' ἣν στιγμὴν ἐφάνητε εἰς αὐτόν.

— Ἦτο λοιπὸν πεπρωμένον, ἐψιθύρισεν ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού, νὰ καταστρέψω τὴν εὐτυχίαν του καὶ νὰ τὸν φονεύσω . . .

Ὁ εἰσαγγελεύς ὠδήγησε τὸν ὑποκόμητα εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐκεῖ εὔρε τὸν ἰατρὸν τῶν φυλακῶν περιμένοντα, ὅστις εἶχεν ἔλθῃ ὅπως ἀναγγείλῃ αὐτῷ ὅτι ὁ κύριος Δεβεζαί εἶχεν ἀνακτήσῃ τὴν φωνὴν καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ, ἀλλ' ὅτι ἐξησθένει προφανῶς ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν — καὶ ὅτι ἀφοῦ ἔγραψε καὶ ἐσφράγισε δύο ἐπιστολάς εἶπεν εἰς αὐτόν ὅτι, αἰσθανόμενος πλησιαζόν τὸ τέλος του, καθικέτευε τὸν κύριον εἰσαγγελέα νὰ μεταβῇ καὶ ἀκούσῃ τοὺς τελευταίους λόγους του καὶ τὴν τελευταίαν ἐπιθυμίαν του.

Ὁ κύριος Πεσσελιέρ μετέβη ἀμέσως εἰς τὴν φυλακὴν. Εὔρε δὲ τὸν κόμητα καθήμενον ἐπὶ μεγάλῃς τινος ἔδρας καὶ μόλις ἀναπνέοντα.

Ἐπὶ τινος δὲ τραπέζης παρ' αὐτόν ἦσαν δύο ἐπιστολαί, ὧν ἡ μία ἀνηυθύνετο πρὸς τὸν ὑποκόμητα Λουκιανὸν Βιλλεδιού, καὶ ἡ ἄλλη πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἰωάνναν Καλλιουέ.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἐψέλλισε, εὐχαριστῶ, διότι ἤλθετε . . . ἦτο καιρὸς . . . ἀποθνήσκω.

— Ὅχι, κύριε, ἀνέκραξεν ὁ εἰσαγγελεύς, λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος, Ὅχι, δὲν θὰ ἀποθάνετε . . . σας φέρω χαροποιὰν εἰδήσιν. . . ἡ ἀθρότης σας ἀνεγνωρίσθη . . . Αὔριον εἴσθε ἐλεύθερος.

— Εἶναι πολὺ ἀργά, ἐψιθύρισεν ὁ γέρον, ἐνῶ ἐν δάκρυ ἐκυλίστο ἐπὶ τῆς παρειᾶς του. . . Εἶναι πολὺ ἀργά ! . . . Εἶμαι ἀθῶρος ! . . . τὸ βλέπετε ; . . . καὶ ὁμῶς δὲν ἠθέλετε νὰ μοὶ πιστεύσετε. . . Ἄ ! ὑπέφερα πολὺ. . . ὑπέφερα τόσον πολὺ, ὥστε ἀποθνήσκω.

Ὁ εἰσαγγελεύς δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ ἔκλαιεν.

Ὁ γέρον ἐξηκολούθησεν :

— Εἶπον εἰς τὸν ἀγαθὸν Θεόν : *Λάβε τὴν ζωὴν μου, ἀλλὰ σῶσε τὴν τιμὴν μου. . . καὶ ὁ ἀγαθὸς Θεὸς μοὶ εἰσήκουσε. . . Εἶμαι ἀθῶρος. . . τὸ εἰξεύρετε . . . καὶ ἂ-*

ποθνήσκω... ἀλλὰ τί σημαίνει;... Τὸ ὄνομά μου μένει ἀσπίλον... Ἡ θυγάτηρ μου δὲν θὰ αἰσχύνεται διὰ τὸν πατέρα της... Ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού ζή... δὲν εἶναι ἀληθής;... ἡ ἐξήλθε τοῦ τάφου, ὅπως μὲ σωσῆ;...

— Ζή.

— Τόσον τὸ καλλίτερον. Θεέ μου, ἔσο εὐλογημένος... Θὰ ἔλθω πρὸς σέ, ἔχων τὰς χεῖρας καθαρὰς ἀπὸ αἵμα... ὦ! ἂν ἠδύναμην τοῦλαχιστον νὰ ἐναγκαλισθῶ τὴν θυγατέρα μου, ... τὴν ἀγαπητήν μου Μαγδαληνήν... πῶς θὰ ἀπέθνησκον εὐτυχής!...

— Δύνασθε, κύριε... Τρέχω εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί νὰ σὰς φέρω τὰ τέκνα σας.

— Ἀληθῶς;... ἐψιθύρισε ὁ γέρον, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐξήστραψαν ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Ἐντὸς ὀλίγου ἡ θυγάτηρ σας θὰ ἦναι πλησίον σας.

— Ἄν φθάσῃ ἐγκαίρως... ἄλλως... ἂν δὲν ἦμαι πλέον ζῶν... εἶπέτε εἰς αὐτὴν ὅτι τὴν ἐσυλλογιζόμην, ὅτι ἀνέφερα τὸ ὄνομά της ἄχρι τῆς τελευταίας μου στιγμῆς.

Καὶ μετὰ μικρὰν σιωπὴν, προσέθετο:

— Τὰς ἐπιστολάς ταύτας... θὰ τὰς δώσῃς...

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐποίησεν αὐτῷ καταφατικὸν τι σημεῖον καὶ ἐξήλθε δρομαίως. Ἡ συγχίνησης τὸν ἔπνιγεν.

Ἡ νύξ ἦτο προκεχωρημένη, ὅτε ἡ θύρα τῆς εἰρκτῆς τοῦ κυρίου Δεβεζαί ἠνεψύχθη. Ὁ γέρον ἀνέπνεεν ἔτι, ἀλλ' ἡ ψυχὴ του ἐφάνετο ἐτοιμὴ νὰ ἀποπτῆ.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐν ἀπελπισίᾳ ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ γέροντος καὶ σφίγγουσα αὐτοὺς σπασμωδικῶς ἀνέκραζεν ὀλολυζούσα:

— Πάτερ μου!... πτωχέ μου πάτερ!... θὰ ζήσετε... δὲν εἶναι ἀληθής;... θὰ ζήσετε;...

Ὁπισθεν αὐτῆς εἰσῆλθεν ὁ Λουκιανός, ὅστις γονυπετήσας ἐπίσης ἔλαβε τὴν ψυχρὰν χεῖρα τοῦ γέροντος καὶ τὴν ἔφραεν εἰς τὰ χεῖλη του, ἐνῶ τὰ δάκρυά του κατέβρεχον αὐτήν.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἐποίησε κίνημά τι, προσπαθῆσας νὰ συνενώσῃ τὰς κεφαλὰς τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τῆς Μαγδαληνῆς ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ἀλλ' οἱ δύο νέοι, κατεχόμενοι ὑπὸ τῆς φοβερᾶς ιδέας ὅτι ἦσαν ἀδελφοί, δὲν ἐνέδωκαν εἰς τὸ κίνημα ἐκεῖνο. Τὸ φάσμα τῆς αἰμομιξίας ἠνωρθοῦτο φρικαλέον ἐνώπιόν των.

Ὁ γέρον ἐνόησε φαίνεται τὰς σκέψεις τῶν δύο νέων καὶ συναθροίσας τὰς τελευταίας αὐτοῦ δυνάμεις προσήγγισε τὰς κεφαλὰς των καὶ θέσας ἐπ' αὐτῶν τὰς χεῖρας, ἐψιθύρισε:

— Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους... τέκνα μου... ἀγαπᾶτε ἀλλήλους... Δύνασθε... Λουκιανέ... ἡ ἐπιστολὴ εἶναι ἐκεῖ... ἀναγνώσατε... Μαγδαληνή... κόρη μου... χαῖρε... σὰς εὐλογῶ ἀμφοτέρους... χαίρετε...

Καὶ ἡ τελευταία αὕτη λέξις ἐσβέσθη

ἐν στεναγμῷ... ὅστις ἦτο ὁ ὕστατος τοῦ γέροντος.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἦτο νεκρός. Ἡ ὠραία ψυχὴ του, ἦν ἐν μόνον ἔγκλημα εἶχε ρυπάνῃ, διὰ μακρῶν βρυσάνων ἐξυγισθέν, εἶχεν ἀνέλθῃ πρὸς τὸν ὑπέρτατον κριτὴν... πρὸς τὸν Θεόν, οὗ ἡ ἀγαθότης εἶναι ἀπειρος, διότι καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ εἶναι ἀπειρος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ θύρα ἠνεψύχθη ἡσύχως καὶ δύο νέα πρόσωπα εἰσῆλθον: ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐστάθη παρὰ τὴν θύραν. Ὁ Ἀρμάνδος, πλησιάζας, ἐγονυπέτησε παρὰ τὸ πτώμα καὶ λαβὼν τὴν ψυχρὰν αὐτοῦ χεῖρα εἶπε καθ' ἑαυτόν:

— Κάρυλε, Ἐρρίκε, κόρη Δεβεζαί, ἀπὸ τῶν οὐρανῶν, ὅπου νῦν εἶσαι, συγχώρησόν μοι... παρκαλεῖ δὲ καὶ τὸν Θεὸν νὰ μοὶ συγχωρήσῃ, διότι ἠμάρτησα καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ ἐνώπιόν σου.

— Κύριε Λουκιανέ, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς, ὅτε εἶδε τὸν ὑποκόμητα ἀνεγερθέντα, Ἴδου ὁ πατήρ σας, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς σὰς ἀποδίδει... ἐναγκαλισθητε αὐτόν.

Ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱὸς συνεσφίγγθησαν ἐν ἀφῶνι καὶ παρατεταμένη περιπτύξει.

Ἡ Μαγδαληνὴ γονυπετῆς ἔκλαιε καὶ οὐδὲν ἤκουε.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ANTONY JULLY

ΠΕΤΡΟΣ Ο ΓΙΤΑΝΟΣ

Ἰσπανικὴ παράδοσις

[Τέλος]

Ἀφνης τὸ λοξὸν καὶ ἀγρίως σπινθηροβόλουν βλέμμα του συνήντησε τὸ τοῦ Γιοζέ.

Κύπτει τὴν μεγαλοπρεπῆ κεφαλὴν του, εἰσάγων σχεδὸν αὐτὴν μεταξὺ τῶν ἐμπροσθίων του ποδῶν, καὶ μὲ ὀρμὴν ἀποσπασμένου βράχου διευθύνεται μουγκρίζων ἐναντίον του.

Κάτωχρος ὁ Γιοζές προτείνει τὴν λόγχην... Ἀλλὰ τὸ κτύπημα ἀπέτυχε καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἵππος καὶ ἀναβάτης εὐρέθησαν μετέωροι ἐπὶ τῶν κεράτων τοῦ μανιῶδους ταύρου.

Ταλαντεύεται ὁ Καντάρος, χάνει τὴν ἰσορροπίαν καὶ τέλος πίπτει βαρὺς ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Γνωρίζετε, σενόρε, πόσον εἶναι φοβερὰ ἡ θέσις τοῦ πικαδόρ, ὅταν πέσῃ; εἶναι σὰν νὰ μὴν ἔχῃ πόδια.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μόνον οἱ χούλος ἠδύναντο νὰ τὸν σώσουν, ἀλλὰ κατὰ κακὴν του τύχην οἱ περισσώτεροι ἀπὸ αὐτοὺς εὐρίσκοντο εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς Ἀρένας, δύο δὲ μόνον ἦσαν πλησίον του· καὶ ἐκ τούτων ὁ μὲν εἰς εὐρίσκειτο περιωρισμένος μεταξὺ τοῦ σειομένου ὄγκου ταύρου καὶ ἵππου καὶ τοῦ περιφράγματος, ἀρα ἀνίκανος νὰ τὸν βοηθήσῃ, ὁ δὲ ἄλλος εἰς τὰ δεξιὰ του ἦτο ὁ Πέτρος.

Ἐξαλλος πλέον ὁ ταῦρος, ἔσειε τὸν ἄπνον ἵππον, ὅτε ἀφήσας αὐτὸν ἔμελλε

νὰ ζητήσῃ τὸ ἕτερον θῦμά του, τὸν ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους Γιοζέ.

Μόνος ὁ Πέτρος ἠδύνατο νὰ τὸν σώσῃ καὶ πράγματι, ταχὺς ὡς ἀστραπή, ἐξεδίπλωσε τὴν κάπα! του, καὶ ἔμελλε δι' αὐτῆς νὰ καλύψῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ταύρου καὶ οὕτω νὰ τὸν ἀποπλανήσῃ· ἀλλ' αἰφνης τὸ βλέμμα του ἔλαμψεν ἀπαισίως· εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν θεατῶν ἀνεγνώρισε τὴν ἐρωμένην του, παρατηροῦσαν μὲ βλέμμα συμπαθὲς τὸν ἀπέναντί της ἀκίνητον Γιοζέ.

— Κατάρ! διελογίσθη ὁ ἄθλιος, δι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ Γιοζές ἐξέλεξε αὐτὴν τὴν θέσιν διὰ νὰ εἶναι πλησίον της!

Ἀμέσως ἠλλαξεν ἀπόφασιν ἡ κάπα του μόλις ἔψυσε τὴν ράχιν τοῦ ταύρου, αὐτὸς δὲ, ἐγκαταλιπὼν τὴν θέσιν του, ἔφυγε δρομαίως.

Κραυγὴ φρίκης, ὡς ἀπὸ ἐνὸς στόματος, ἐπλήρωσε τὴν Ἀρέναν.

Καὶ ὁ δυστυχὴς Γιοζέ, βληθεὶς εἰς τὸ μέσον τοῦ στήθους, ἐσφάδαζεν αἰμόφυρτος ἐπὶ τῶν κεράτων τοῦ μανιῶδους ζώου. Κραυγαὶ ἀκράτητοι ἠγέρθησαν ἐναντίον τοῦ ἐγκαταλιπόντος τὴν θέσιν του κακούργου Πέτρου.

«Φουέρα! Φουεγκάτο!» ἐφώναζον καὶ ὀλόκληρον τὸ πλῆθος ἐκραύγαζεν: «ἐκδικησιν! ἐκδικησιν!»

Καὶ ὁ Θεὸς ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ τοὺς τὴν δώσῃ.

Ὁ χροὸς ὁ κακούργος καὶ ἀκίνητος, δὲν ἤξευρε πόθεν νὰ διαφύγῃ· οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο καὶ μόλις ἐκρατεῖτο ὀρθός, τόσο ἐτρεμεν ὁ ἄθλιος, συλλογιζόμενος τὸ κακούργημά του.

Οἱ θεαταὶ ἐξηκολούθουν νὰ φωνάζουν καὶ κανεὶς δὲν ἐπρόσεχε εἰς τὸν ταῦρον. Τυφλὸν πλέον ἀπὸ τὴν ὀργὴν τὸ ζῶον, ἐκ τῆς θέας τῶν αἱμάτων, δὲν ἔβλεπε ἄλλο σῶμα κινούμενον παρὰ τὸ τοῦ τρέμοντος Πέτρου.

Ἐπὶ τὸ πρόσωπον τῆς κατηραμένης ἐκείνης γυναικός, τῆς αἰτίας ὄλων τῶν κακῶν οὔτε δάκρυ ἐφάνη, οὔτε μὺς ἐκινήθη.

Καὶ ὅμως εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κατηραμένης ἐκείνης γυναικός, τῆς αἰτίας ὄλων τῶν κακῶν οὔτε δάκρυ ἐφάνη, οὔτε μὺς ἐκινήθη.

Ὁ Θεὸς δὲν ἄφησε τὸν ἄθλιον Πέτρον νὰ ἀποθάνῃ, ἀλλὰ τὸν διετήρησεν οὕτω παραμορφωμένον εἰς τὴν ζωὴν διὰ νὰ ἐπαιτῆ καὶ νὰ βασανίζεται.

Ὁ Ἀραγώνιος ἐσιώπησεν, ἀφ' οὗ δὲ μετεκινήθη ἐπὶ τῆς καθέδρας του, προσέθεσεν ἐν εἰδῇ ἐπιλόγου:

— Ἐ! καὶ τώρα τί λέτε, σενόρε; εἶχα δίκαιον νὰ τὸν εἰπῶ κακούργον;

— ὦ! σὰς συμβουλεύω, μὴν ἐμπιστεύσῃς ποτὲ τοὺς γιτανούς· ἡ καρδιά των εἶναι πλέον μαύρη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των.

1. Cara, ἡ ἐρυθρὰ σινδόνη.

2. Δειλέ! ἀνανόρε!

Τὴν Κυριακὴν 17 Ἰουνίου ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» ὅλως **ΝΕΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ**, καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀνοίγομεν **ΝΕΑΝ ΕΓΓΡΑΦΗΝ** συνδρομητῶν, ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς θελόντας νὰ παρακολουθήσωσι τὰ νέα ταῦτα δημοσιεύματά μας. Τὸ φύλλον τοῦτο τῆς Κυριακῆς νῦξημένον κατὰ 4 ἔτι σελίδας, πυκνῆς ὕλης, τῆς αὐτῆς πάντοτε παραμενοῦσης τιμῆς τῶν **10 λεπτῶν**, θὰ περιέχει μεταξὺ τῶν ἐκλεκτοτέρων συγγραφέων τὰ ἐκλεκτότερα ἔργα. Καὶ δὲν διστάζομεν, βέβαια, νὰ καταλέξωμεν ἐν αὐτοῖς τὸν **Φ. ΓΚΟΥΕΡΑΤΣΗΝ**, τοῦ ὁποίου θὰ παραθέσωμεν τὴν

ΜΑΧΗΝ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ἐν τῶν ἀρίστων προϊόντων τῆς Ἰταλικῆς μυθιστοριογραφίας. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν ἔργων, ἅτινα οὐδέποτε γηράσκουσι, διότι φέρουσι τὴν σφραγίδα τῆς μεγαλοφυΐας, δικαίως δὲ θὰ ἠδύνατο ν' ἀποκαλεσθῆ ἑποποιία, — τίτλος, ὃς θὰ ἤρμοζεν εἰς αὐτὸ κάλλιον ἢ εἰς πολλὰ ποιήματα τῶν νεωτέρων χρόνων, διότι δὲν εἶναι ἐκ τῶν χαλαρῶν ἔργων, ὧν ἡ ἀξία ἅπασα συνίσταται εἰς ἀπιθάνους τινὰς σκηνάς, εἰς τερατώδεις ἠθοποιίας καὶ εἰς ἐκνευρισμένα αισθήματα. **Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ** ἀνήκει εἰς τὴν Ἱστορικὴν λεγομένην σχολὴν. Ἀπεικονίζει διὰ τῶν ζωηρωτάτων χρωμάτων μίαν τῶν κρισιμωτέρων ἐποχῶν τῆς Ἰταλίας, ἐκείνην καθ' ἣν παππώσῃ καὶ αὐτοκρατορία ἐμάχοντο, ἀπέναντι οὐδενὸς ἐγκλήματος ὀπισθοδρομοῦσαι, τίς αὐτῶν νὰ δεσπόσῃ τῆς ὡραίας ἐκείνης χώρας. Τὰ πάθη ἐν τῷ μυθιστορήματι τούτῳ ἀνελίσσονται βιαιότατα καὶ ἐξωθοῦσιν εἰς πράξεις αἰτινες, ἂν δὲν ἔφερον τὸ τῆς ἱστορίας κύρος, οὐδέποτε θὰ ἐπιστεύετο ὅτι ἠδύναντο, οὐχὶ νὰ ἐκτελεσθῶσι, νὰλλ' οὐδὲ κἂν νὰ ἐπινοηθῶσιν ὑπὸ ἀνθρώπων, τόσον εἶναι ἀποτρόπαιοι βασιλεὺς δέ, ἀνελθὼν διὰ τῶν στυγερωτέρων ἐγκλημάτων, τῆς πατροκτονίας καὶ τῆς ἀδελφοκτονίας, ἐπὶ τοῦ θρόνου, τιμωρεῖται διὰ τῆς προδοσίας τῶν ἰδίων αὐτοῦ δημιουργημάτων. Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ, ἡ ποίησις διαδέχεται τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ἡ φιλοσοφία τὴν ποίησιν, ἕκαστη δὲ σελὶς αὐτοῦ ἄνευ ὑπερβολῆς, ἀντισταθμίζει ὀλόκληρον μυθιστόρημα, ἐκ τῶν νεωτέρων, καὶ περιέχει κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ διδάγματα, δυνάμενα νὰ ἐπιδράσωσι μεγάλως εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ ἀναγνώστου.

Ο ΓΚΟΥΕΡΑΤΣΗΣ διὰ τῶν μυθιστορημάτων του δὲν ζητεῖ νὰ τέρψῃ μόνον. Ἔχει ὑψηλότερον καὶ εὐγενέστερον σκοπὸν. Γράφων, καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ Ἴταλοι ἦσαν βεβηθησμένοι εἰς τὸν λήθαργον τῆς δουλείας, ἠθέλε νὰ τοὺς ἀψυπνίσῃ, ἐμπνέων αὐτοῖς γενναϊότερα αισθήματα, γλῶσσαν πυρῶδη μεταχειριζόμενος. Δυνάμεθα δὲ νὰ εἰπώμεν ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ συντέτεινον οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἰταλίας, ἐφ' ᾧ καὶ εἶναι τὸ καταλληλότερον ἀνάγνωσμα, ὅπερ δύναται νὰ προσφέρῃ τις εἰς λαοὺς ὑπὸ τὰς αὐτὰς καὶ οἱ τότε Ἴταλοι συνθήκας βιοῦντες.

Δημοσιεύοντες τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, φρονοῦμεν ὅτι παρέχομεν μεγίστην ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ ἠθικὴν καὶ ὑπὸ αισθητικὴν ἐποψὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», — ἥτοι εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας, διότι φρονοῦμεν ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξῃ Ἕλληνας — γινώσκων ἀνάγνωσιν — ὅστις δὲν θ' ἀναγνώσῃ ἔργον, ἐφ' ᾧ σεμνύνεται ἡ Ἰταλία, καὶ ὅπερ κατατάσσεται εἰς τὴν τάξιν τῶν ὀλίγων ἐκείνων βιβλίων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ ἐντρυφήμα πάσης εὐγενοῦς ὑπάρξεως.

Τὸ εἰκονογραφημένον μέρος τοῦ φύλλου μας θὰ καταλάβῃ ὁ συμπαθὴς **ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΕΡΟΥΒΕΛ** διὰ τοῦ νέου αὐτοῦ καὶ πλουσίως εἰκονογραφημένου μυθιστορηματός του:

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Τὸ περιπετειῶδες τοῦ ἔργου τούτου συμβαδίζει ἐκ παραλλήλου μετὰ τῆς πιστῆς ἀναγραφῆς τῶν εἰκόνων ἐκ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, τοῦ ἀπλοϊκοῦ μὲν, ἀλλὰ ποιητικοῦ λαοῦ τῆς Βρετάνης, τῆς ἱστορικῆς ταύτης γαλλικῆς ἐπαρχίας.

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ

ἔργον τοῦ **ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ**, παρουσιάζει ἡμῖν, ἐν παραστατικῇ μικρογραφίᾳ, τὸν οἰκογενειακὸν βίον ἥρεμον καὶ γλυκύν. Θὰ ἀρέσῃ ἰδίως εἰς τὸ ὡραῖον φύλλον τῶν ἀναγνώστων μας.

Καὶ ὡς ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τοῦ ὅλου, θὰ δημοσιεύσωμεν τὸν

ΓΕΡΟΝΤΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΝ

τοῦ κατέχοντος ἐπιφανῆ θέσιν μεταξὺ τῶν πρώτων διηγηματογράφων τῆς ἐποχῆς μας **GUY DE MAUPAS-SANT**, λεπτὸν καὶ συγκινητικὸν διήγημα, ἀφίνων μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν διδάγματα ἀνεξάλειπτα.

Οἱ κατὰ φύλλον ἀγοράζοντες τὰ **ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ**, θὰ ἔχωσιν ὠφέλειαν διπλάν, ἐγγραφόμενοι συνδρομηταί. Θὰ ἀπολαμβάνωσι ταῦτα ταχύτερον καὶ εὐθηνότερον, καὶ περιπλέον, ἀποκτώσιν οὗτοι καὶ τοὺς προεκδοθέντας τόμους ἐπὶ ἐκπτώσει 20 % ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς τῶν ἀξίας.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΘΑ ΠΩΛΗΘΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΟΔΟΥΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

10 ΛΕΠΤΑ

τὸ τριπλοδὺν φύλλον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων»

Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲ εἰς τὰ Ἰσοπρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

ΛΕΠΤΑ 10